

12^e JAARGANG N° 22 — 12 AUG. 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

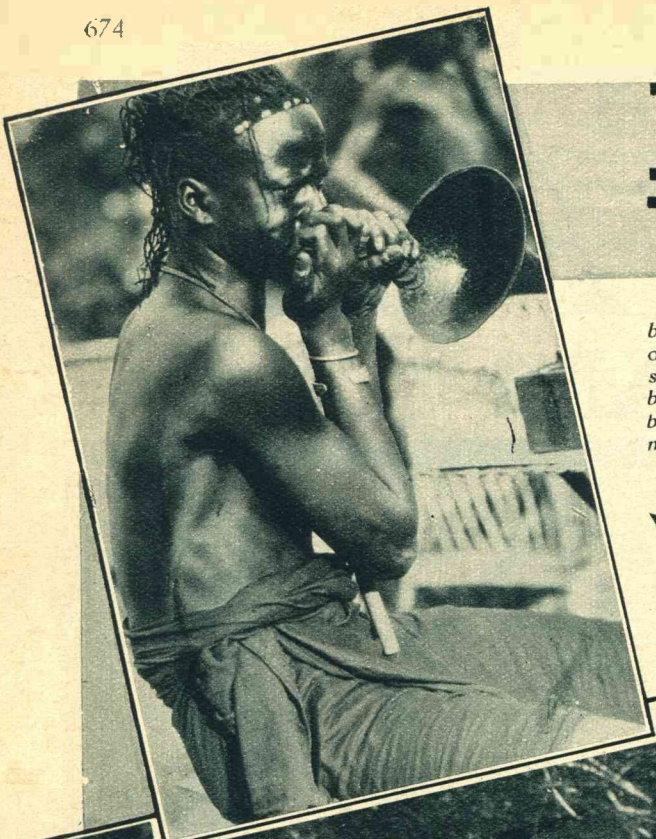
N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

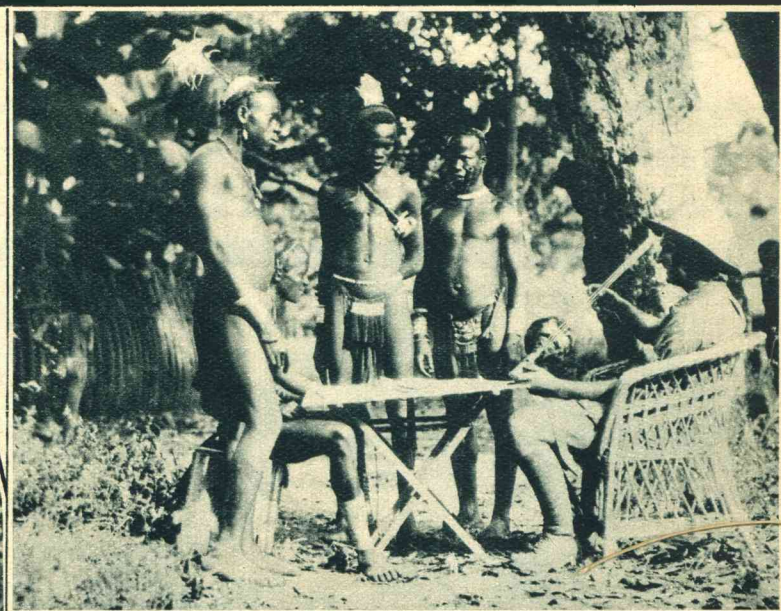
STRANDBLOEM

EEN WEST-AFR

De ontdekker Hugo Adolf Bernatzik die verschillende beschrijvingen over de door hem ontdekte volksstammen deed verschijnen, wordt door Fulup inboorlingen ingelicht over het gebruik van 'n inheemsch driesnarig muziekinstrument.

De muziek der inboorlingen werd „vastgelegd”. Een Balante jongen blaast signalen op 'n antilopenhoren.

Elly Beinhorn, de koene, wereldvermaarde Duitse vliegenierster, die over Afrika meerdere vluchten maakte, landde in de nabijheid van het kamp van Bernatzik en bracht den expeditieleden een kort bezoek.

ontdekkingsreis naar Portugeesch-Guinea, 'n land, waarvan niet veel meer dan de naam bekend was. Vooral de eilandengroepen, die deze Portugeesche kolonie aan Afrika's Westkust omringen, boden rijkelijk gelegenheid tot het maken van koene ontdekkingsstochten. De „rollen” waren zorgvuldig onderling verdeeld; mevrouw Bernatzik hield de dagboeken bij, teekende de voorwerpen van ethnographische waarde, wandschilderingen, de plattegronden van de hutten der inboorlingen

Avondstemming in het expeditiekamp.

In de nabijheid van de kust werd de auto der expeditie overvallen door een sprinkhanenzwerm.

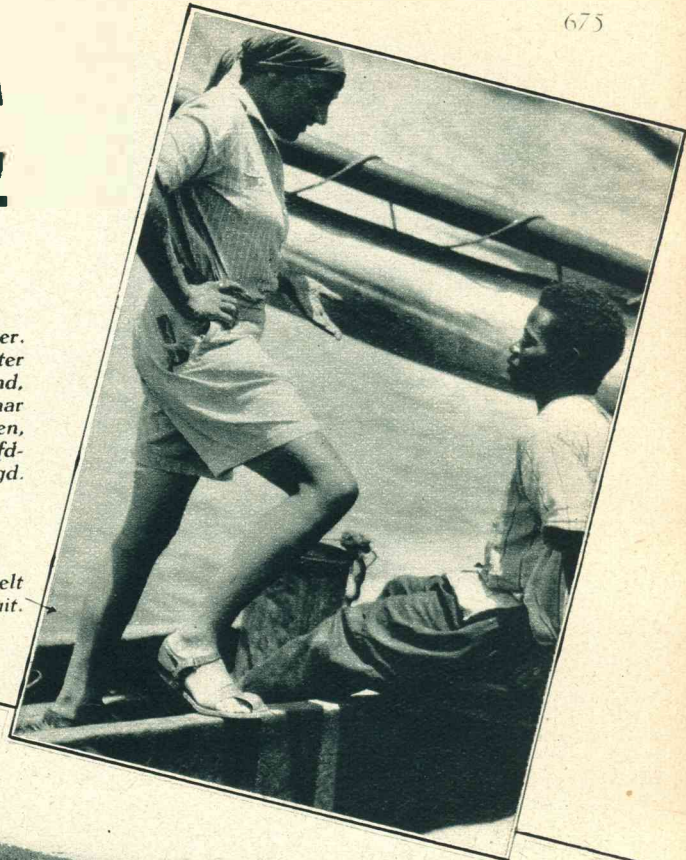

IKA EXPEDITIE

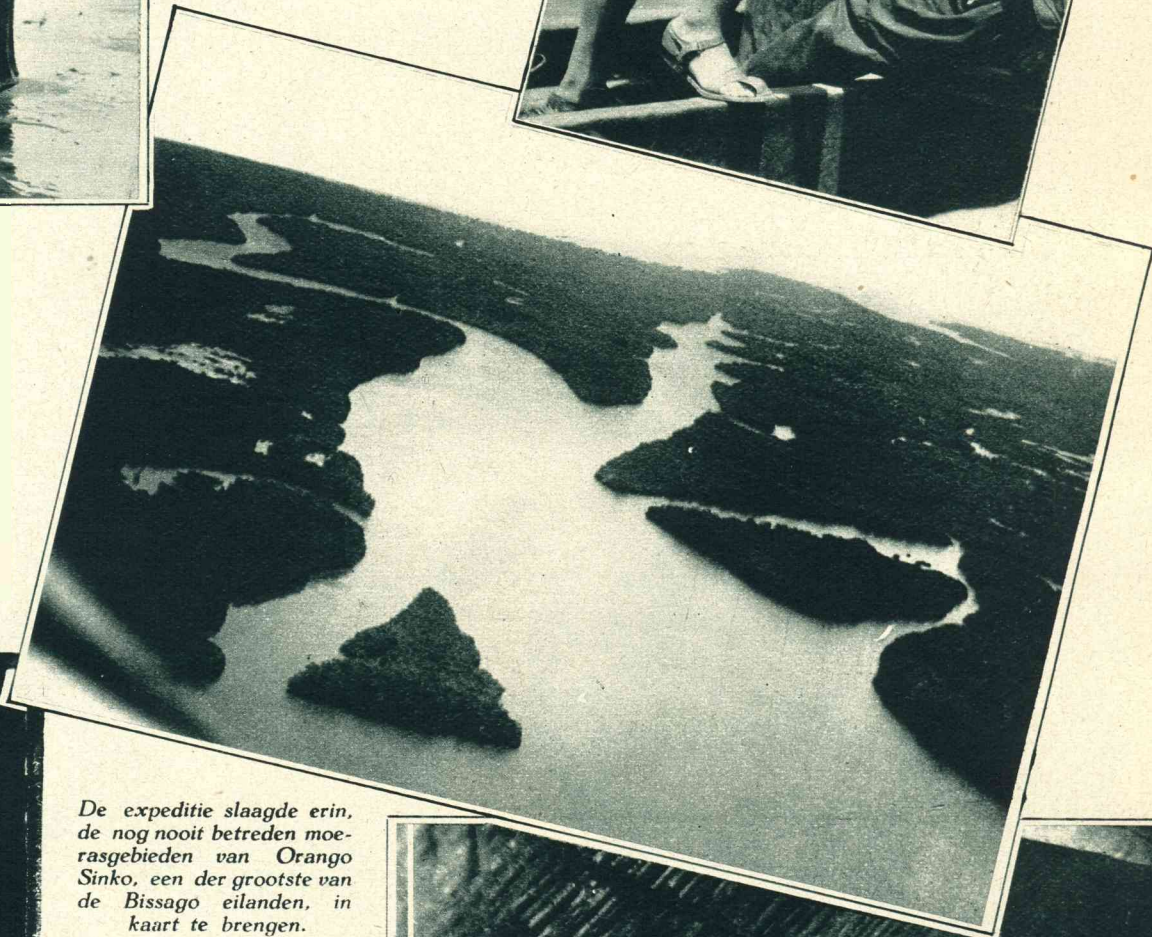

Op verschillende der door de expeditie bezochte eilanden was er geen zoet water. De inboorlingen maakten echter bij eb kleine kuilen in het zand, waarin dan bruikbaar water naar boven welde. De vrouwen dragen, behalve 'n kleed van stroo, 'n hoofdedksel uit boombast vervaardigd.

Mevrouw Bernatzik deelt aan boord haar bevelen uit.

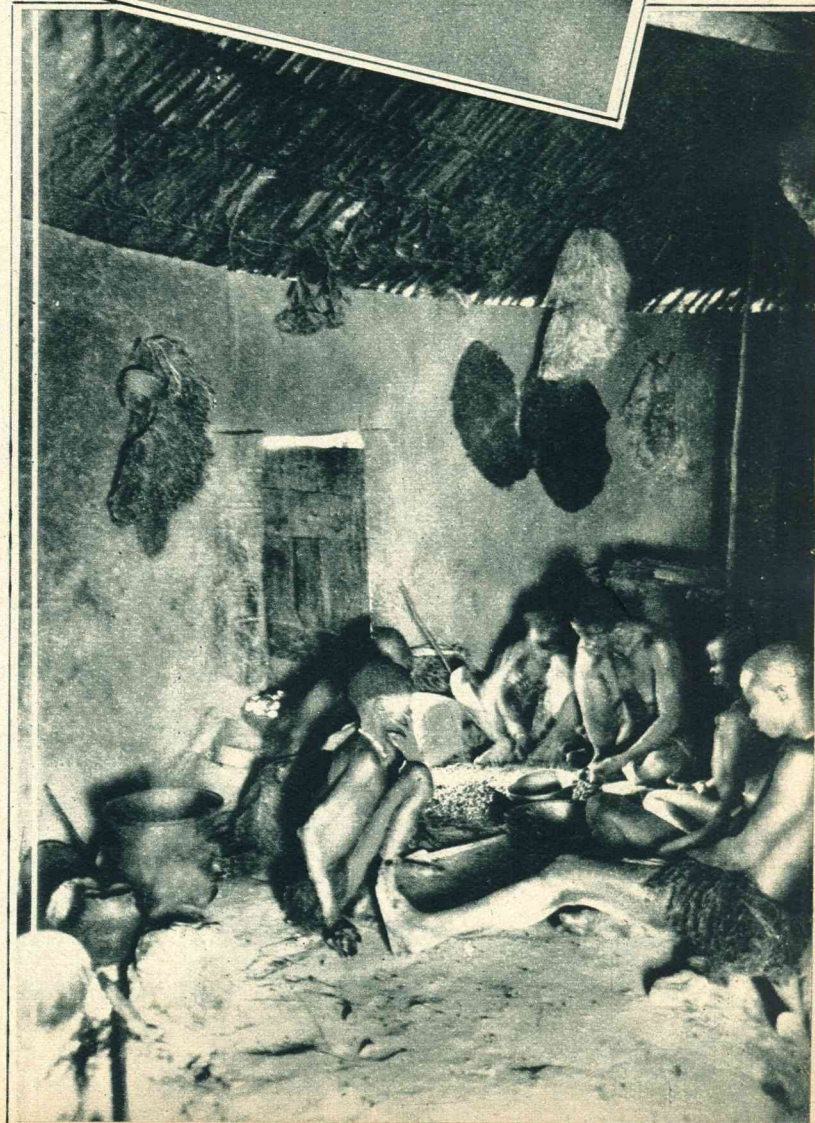
alsmede die van hun dorpen; haar man, de eigenlijke leider der expeditie, op wien dus de zorg rustte voor de geheele organisatie en voor het verloop van den tocht, fotografeerde zeden, gebruiken en al hetgeen tot religieuze plechtigheden moet worden gerekend. Professor Struck maakte anthropologische studies en verzamelde waardevol materiaal omtrent taal en dialecten. Men slaagde erin van tien tot nog toe alleen bij naam bekende volkeren, de uitvoerigste gegevens bijeen te brengen, zoodat men over hun herkomst en ontwikkeling thans volledig is ingelicht. Onze lezers

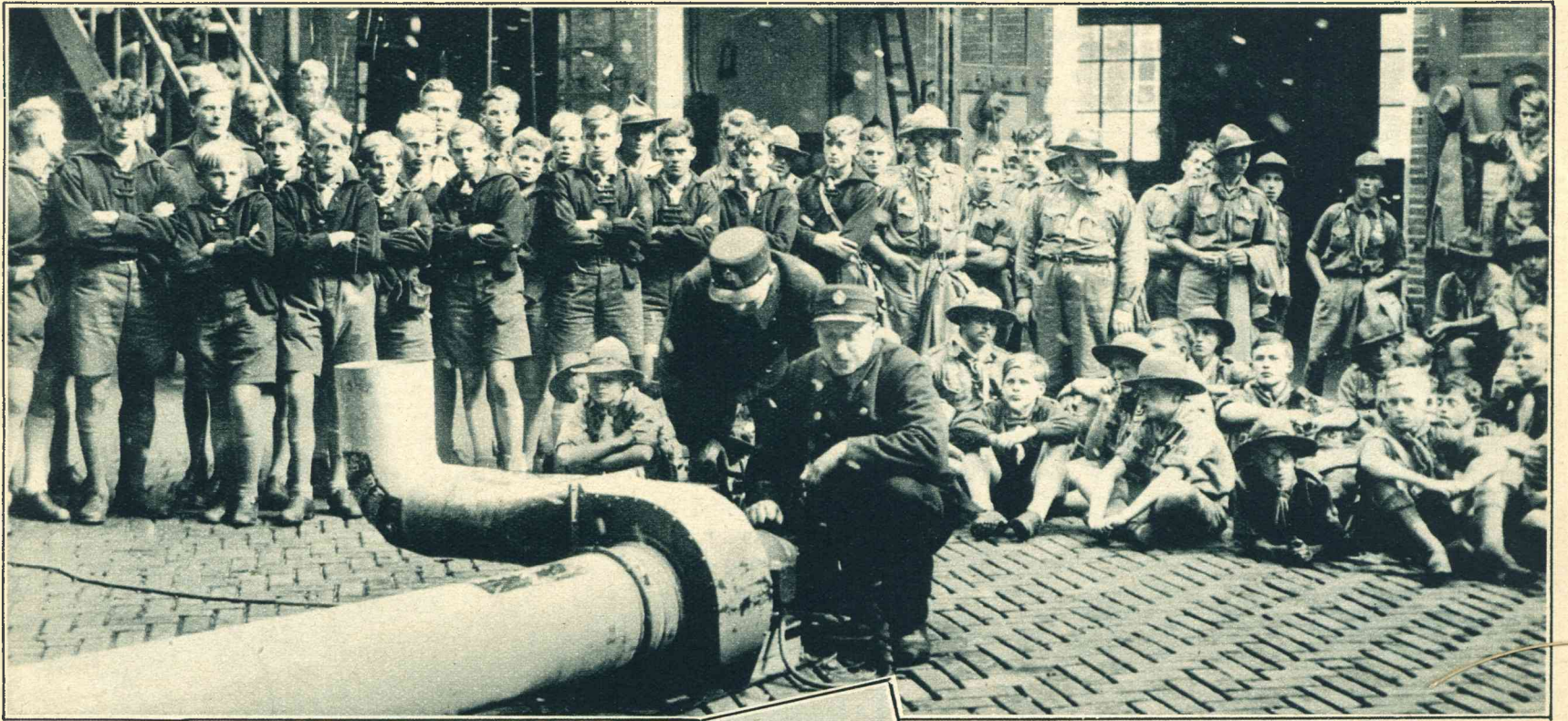

De expeditie slaagde erin, de nog nooit betreden moerasgebieden van Orango Sinko, een der grootste van de Bissago eilanden, in kaart te brengen.

zullen het op prijs weten te stellen, dat wij door middel van drie achtereenvolgende foto-series de voornaamste ontdekkingen van deze expeditie in beeld zullen brengen. Alle foto's hebben betrekking op negerstammen, waarvan de leden nog nooit een camera hadden gezien, laat staan „geposeerd” zouden hebben. Iets héél bijzonders dus. En wellicht vinden wij later gelegenheid nog meer te publiceren.

'n Opname van het inwendige van een Byogohut op het eiland Karasch.

Een groot aantal padfinders die te Wassenaar kampeerden brachten een bezoek aan de Amsterdamsche brandveer.

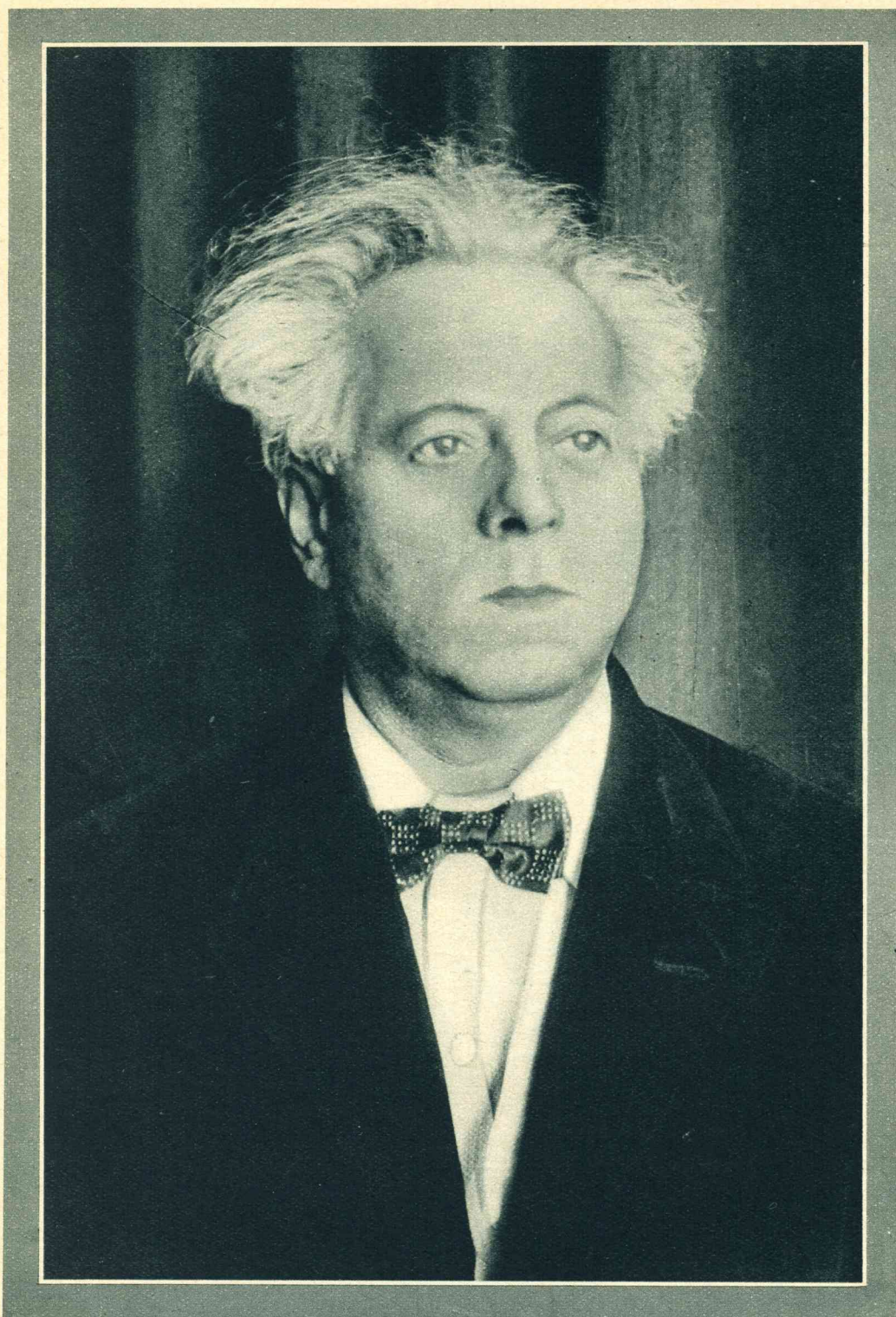

Na het bezoek aan de Sokolfeesten te Praag legden vertegenwoordigers van het Kon. Ned. Gymnastiekverbond een krans voor het borstbeeld van Comenius te Naarden.

VAN STAD Z LAND

De dijk over het opgespoten terrein bij de Fordfabrieken te Amsterdam brak door. Eenige korenvelden liepen onder water.

Het echtpaar C. Kok—Timmerman te Alkmaar
is 25 Aug. a.s. 60 jaar getrouwd.

↑
Een kijkje op de aquarium-afdeeling
van de Tentoonstelling „Het school-
gaande kind tijdens
de vakantie,” welke
in het R. A. I.-ge-
bouw te Amsterdam
wordt gehouden.

Het echtpaar Timmer—Boon
te Zaandam viert 25 Aug.
zijn 45-jarig huwelijksfeest.

J. Kramer en G. Kramer—
Buys te Wormerveer vieren
19 Augustus a.s. hun 55-jarige
echtvereniging.

Plotseling overleed in de Boerhave-
kliniek te Amster-
dam de grootste
onder de letterkun-
digen van zijn tijd,
Israel Quaerido,
nog geen zestig ja-
ren oud. Zijn om-
vangrijk oeuvre, dat
nimmer de volledige
waardeering vond,
waarop het zonder
twijfel recht heeft,
omvat zoowel de
Palestijnsche, Egypt-
ische en Grieksche
oudheid als het mo-
derne Joodsche
leven in de hoofd-
stad van Neder-
land. Quaerido, die
men bij zijn leven
vaak heeft miskend,
verdient door zijn
bewonderensvaar-
dige Jordaencyclus
een blijvende plaats
in de harten van
alle kunstminnende
Amsterdammers.

De begrafenis van
Quaerido op „Zorg-
vliet”. Mr. François
Pauwels spreekt aan
het graf.

SUSAN LENOX

In de ringeltangel.

De geheimzinnige Zweedsche, met haar ondoorgrondelijk aangezicht, heeft juist in de laatste dagen weer van zich doen spreken, doordat zij met vakantie naar haar Heimatland terug ging om even van de filmvermoeienissen uit te rusten. Tot de laatste films, die zij in Hollywood maakte, behoort „Susan Lenox”. Bij voorkeur schijnt men

Vastbesloten.

Eindelijk gelukkig!

Op de boerderij, waarvan zij onthult, wijl de eigenaar haar met een door hem uitgekozen persoon wil laten trouwen.

haar in den laatsten tijd te laten optreden in films, waarin zij aan lager wal moet raken, omdat haar liefde niet „op rolletjes loopt”. Haar mysterieuze blik wordt dankbaar ge-exploiteerd en eerst heelemaal aan het eind wordt het haar vergund, zich met een liefelijk gezicht te nestelen in de armen van dengene, die reeds-zoo-lang-op-haar-geloopt had. De volgorde in Susan Lenox is: het weesje, het weglappende boerenmeisje, het verliefd worden op een reuzen-netten jongeling, het scheiden daarvan, het komen bij een circus, het leiden van een vroolijk leventje en het terugkomen bij „hem”, die ergens in een zeer moerassig gebied zijn broodje verdient. Aan de foto's kan men zien, hoe ernstig zij ook thans weder haar taak opvat in deze binnenkort uit te komen Metro Goldwyn Mayer film

Vaseno!
WOND-EN KINDER-POEDER · BABY-CREME

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**. Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

Bekend maken wat ge hebt aan te bieden, is omzet vergrooten

Mevrouw, U zegt, U wordt te zwaar?

dan moet U in elk geval Richter-Thee drinken!

Het is het beste middel om op natuurlijke en gezonde manier slank te worden.

Dr. E. Richter's Thee

bij apothekers en drogisten of door het depôt Heerengracht 149, Amsterdam-C
PER PAK F 1.50

Ansol
Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Ansol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men al.
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplaag van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v. d. blad

LIKDOORNS
zijn pijnlijk. Bevrijdt U.
zelf van pijn en ongemak.
Gebruikt
"GETS-IT"

Zwitserland
RUST EN HERSTEL

Licht Lucht - Zon
Verlaagde prijzen

BRÜNIG-HASLIBERG
1100 Meter boven zee (BERNER-OBERLAND)
Prosp. door de Verkeersverein te Brünig-Hasliberg

Rust
Herstel
Verlaagde prijzen

N.Y. MAGAZIEN

DE BYENKORE

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

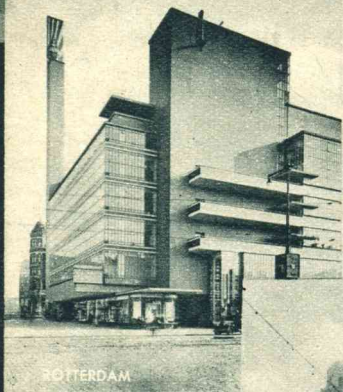
Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-afdelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

DEN HAAG

ROTTERDAM

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

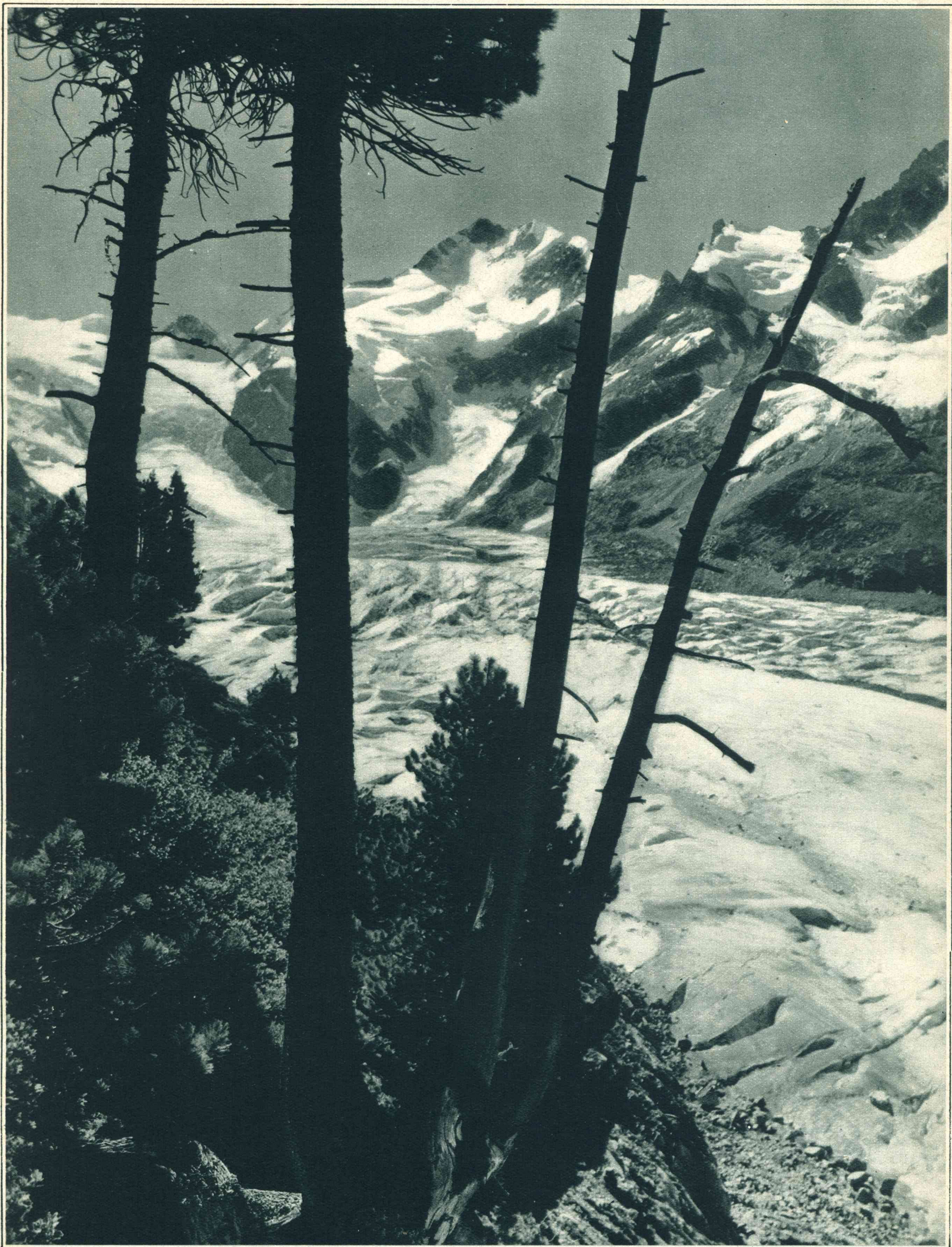
Een verfrissching op warme dagen

is een bord boschbessen met melk. Dat zij U mogen smaken! En opdat men aan Uw tanden niets merkt: daarna even flink poetsen met **PEBECO**! Daarvan worden ze weer helderwit. Want **PEBECO** bevat bijzonder werkzame en zuiverende bestanddeelen. Ze reinigt grondig en langdurig, houdt den adem zuiver en frisch en werkt prikkelend op den bloedsomloop in het weefsel der mondholte, waarvan tanden en tandvleesch sterker worden.

Pebeco Mij., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Pebeco is billijk
35 en 55 cents
in zuiver tinnen tuben

WAAR DE PLANTENGROEI OPHOUDT

LARRY HEEFT HET DRUK

door F. Grey

Verbijsterd door de duisternis van het bioscoop-theater, en lafhartig in den steek gelaten door het meisje met de zaklantaarn, strompelde een jonge man, die recht uit de middag-klaarte buiten kwam, langs een rij bezette stoelen, op zoek naar een leeg plaats voor zichzelf.

Zijn tocht liet een spoor na van nijdig gemompel. Hij begon met te struikelen over een paar mannelijke schoenen, en toen hij zich omwende, om zijn spijt te betuigen, zwiepte hij een doos bonbons uit de hand van een zeer openhartige bakvisch.

De jonge man stond even te aarzelen, hulpeloos. Het leek hem een ongemakkelijke plicht, rond te tasten over den vloer en de verstrooide chocolaadjes stuk voor stuk op te pikken.

„Toe, schiet toch op en ga zitten!” verzocht de bakvisch ongeduldig.

Dus scharrelde de jonge man blindelings verder. Hij werd als 't ware teruggekaatsd door de bolwerken van een zeer molligen ouden heer, verstoorde den arbeid van een juffrouw, door verward te raken in een kluwen wol, dat ze had laten vallen, en trapte toen luide tegen een onschuldigen bolhoed, die voor de veiligheid onder den stoel van den eigenaar school.

De jonge man begreep, hoe weinig populair hij werd. Hij droop voortdurend van de excuses, die hij uitstiet met toenemende nederigheid en zelfverachting. Zijn ernstige toon liet geen twijfel, of hij haatte en verachtte zichzelf veel meer, dan één van zijn slachtoffers het deed.

En toen, in zijn angstige haast om zichzelf te doen verdwijnen, trapte de ongelukkige, voortploeterend langs de rij, met kracht op de gevoeligste teenen van Freda's vader. En daarop, heelemaal van de wijs, ging hij zitten op den schoot van Freda. Dit was het eigenlijke begin.

Freda gaf een verbaasd, verontwaardigd kwaakje, en zij bewoog zich in heftig protest. Freda's vader maakte een toornig geknor en duwde tegen den jongen man aan.

„Ik — ik — ik vraag verschrikkelijk excuus!” stotterde verslagen de jongeling, met alle mogelijke snelheid opstaande. „Het spijt me werkelijk verschrikkelijk. Ik dacht, dat 't een leeg stoel was. Ontzettend stom van me. Ik...”

In de volgende rij giehielden eenige ontoerekenbaren. Een mannenstem vroeg barsch, of hij nog opschoot, en of hij nog iets van de film mocht zien.

„Nee maar, heusch,” pleitte de jonge man, zich krommend voor Freda, „'t spijt me ontzettend!” „'t Is goed,” zei Freda op haar koninklijkste manier.

Verlangend, dat hij op handen en voeten weg zou kunnen kruipen, probeerde de jonge man verder te komen.

„Die stoel is leeg, waar u nu staat,” zei snel zijn volgende mikpunt.

Met een vromen uitroep van dankbaarheid nam de jonge man de aangewezen plaats in. Hij probeerde zich zoo klein mogelijk te maken en zat zéér stil. Hij zag niets van de film, die vóór hem flikkerde — verbaasde zich alleen, dat hij ontsnapt was aan de wraak eener woedende bevolking.

Langzaam echter kwam hij bij, en wenden zijn oogen zich aan het zwakke licht, en hij waagde een rouwmoedigen blik naar Freda. Hij trok zijn blik aanstonds weer in, maar keek onmiddellijk daarop nog eens; en een derde maal ook.

Groote hoeveelheden zelfverwijt om de begane majesteitsschennis welden op in de ziel van den jongen man.

„Ik — ik moet zeggen — 't spijt me afschuwelijk, dat ik op uw sch... ik bedoel, ik vind 't heel lam, wat ik gedaan heb,” moest hij stamelen.

Freda, die alleen op het doek lette, boog héél erg eventjes het hoofd.

„'t Was een ongeluk,” drong hij aan met een bijna schreienden ernst, „ik zou 't absoluut niet gedaan hebben, als...”

„Dat spreekt,” zei Freda, heel koel en op een afstand.

De jonge man zweeg weer, bijna wenschend, dat een bliksemslag hem getroffen had, voor hij dien afgrijselijken blunder beging. En toch kon hij niet laten, heimelijk naar het meisje te gluren, meer dan eens. En op haar gelaat zag hij geen spoor van vergevingsgezindheid. Hij zat zich af te vragen, hoe hij dit prachtige meisje zou kunnen verzoenen. Haar vergiffenis scheen het allerbelangrijkste ter wereld voor hem te worden.

Hij wou haar natuurlijk niet lastig vallen. Ze mocht niet denken, dat hij zoo iemand was, die zich in een bioscoop aan een meisje opdringt.

Maar misschien dacht ze dat al van hem! „O, vervloekt!” kreunde de jonge man hardop, uit de diepte zijner ellende.

Het meisje schoof wat verder van hem af. Veel-beteekenend, duidelijk sprak zij haar geleider aan. „Kunt u goed zien, vader?” vroeg ze.

Een verstrooid gemompel bewees, dat de oude heer opging in het filmverhaal.

De jonge man peinsde droef. Dus die oude heer was haar vader — en dat liet ze hooren, om zich te vrijwaren tegen verdere vrijpostigheden van een vreemde? Maar opeens kwam er een gevoel van blijheid in hem op. Als zij onder geleide stond van haar vader, kon een rouwmoedige vreemde haar toch wel weer aanspreken, zonder van onbeschaamdheid verdacht te worden?

De aanwezigheid eens vaders nam den heelen schijn van vrijpostige opdringerigheid weg!

Hij hoopte maar, dat het een hartelijke, joviale oude heer was. Hij probeerde hem in 't oog te krijgen, om die hoop te bevestigen, maar de man zat heel achteraan op zijn stoel, achterover.

En toen kwam er een pauze, en de lichten gingen aan. Met een bang gemoed keerde de jonge man zich naar het meisje.

„Ik hoop maar,” pleitte hij wanhopig, „dat u gelooft, dat 't me heel bijzonder spijt...”

Hij zweeg in uiterste verbazing. Freda's vader boog zich voorover, om hem vijandig aan te staren. „Meneer Lynford!” stiet de jonge man uit.

„Mag ik weten, wat u hier komt doen, meneer Hilton?” vroeg de vader van Freda gestreng.

„Ja, eh... ziet u...” begon Larry.

„Waarom bent u niet op 't kantoor, meneer Hilton?” vroeg de oude heer. „Ik wensch geen jongelui, die in mijn dienst staan, midden op den dag in de bioscoop te treffen!”

„Zeker meneer... eh... zeker meneer!” erkende Hilton, en na een kort stilzwijgen voegde hij er bij: „Zeker meneer!”

„Wilt u 't me dan eens eventjes uitleggen? Ik heb u eergisteren voor zaken naar Manchester gestuurd, en nu zit u hier uw tijd — neen, mijn tijd, te verknoeien!”

„Ja meneer, eh... ik was in Manchester een dag vroeger klaar, dan u voorzien had. Ik — ik dacht, dat ik niet voor morgenochtend op kantoor hoefde te komen. Ik had tijd uitgespaard, door me erg te reppen in Manchester, en ik dacht...”

„Dat is geen excuus, meneer Hilton,” verklaarde de heer Lynford onverbiddelijk. „U hebt misbruik gemaakt van mijn vertrouwen. Verdraaid nog-aan-toe,” wond hij zich op, „eerst verzuimt u uw werk, dan trapt u op mijn eksterooten, en dan hebt u de brutaliteit, op den schoot van mijn dochter neer te plompen!”

„Ik — ik wist niet, dat 't uw dochter was, meneer. 't Was niets dan een ongelukje, en...”

„Een heel ongelukkig ongelukje voor u, meneer Hilton, daar kunt u van opaan! Ik ben heelemaal niet gesticht door uw gedrag. Heelemaal niet gesticht! Ik moet u verzoeken, morgenochtend op mijn privé-kantoor te komen!”

„Maar meneer...”

„Geen woord meer, Hilton, geen woord meer!”

De jonge man gaf slap toe. De heer Lynford ging zitten mopperen en mokken. Zijn dochter veinsde groote aandacht voor het gordijn, dat voor 't doek was geplooid, maar in haar trekken was een spoor van medelijden ontstaan.

Hilton zag er, nu het licht op was, lang niet zoo onhandig en onhebbelijk uit. Maar hij dorst toch het meisje niet meer aan te spreken. Als een geknakte lelie bleef hij zitten, en eindelijk, niet meer in staat de drukkende schande van zijn toestand te torsen, stond hij op, mompelde een soort excuus in 't algemeen, en worstelde terug de rij door.

Buiten slenterde hij droefgeestig voort. Twee ideeën wisselden elkaar af in zijn geest. Het eerste was, dat 't gewoon ongelooflijk mocht heeten, dat de baas zoo'n mooie dochter had; het tweede, dat 't onbegrijpelijk was, hoe de menschen op straat er zoo opgewekt uit konden zien.

Toen kwam er een hand joviaal op zijn schouder neer, en een stem riep:

„Hallo, Larry! Weer terug?”

Hilton keek om en zag den levenslustigen jongenman, die op het kantoor van Lynford de plaats naast de zijne innam.

„Ja, ik ben er weer, helaas!” zuchtte Hilton.

„Zoo prettig gehad in Manchester?”

„Ellendig — tenminste, 't ging wel, maar... Och, je snapt er toch geen steek van! Waarom ben je niet op 't kantoor?”

„O,” zei Carret, „de oude is uit vanmiddag. Zijn dochter kwam hem halen, ze gingen samen ergens heen. Vreesselijk lief meisje.”

„Kèn je haar?” vroeg Hilton gretig. „Als je haar kent, zou je haar dan misschien...”

„Ik zag haar vanmiddag ook voor 't eerst. De procuratiehouder zei juffrouw Lynford tegen haar en de baas zei Freda, toen ze weggingen.”

„Freda!” mompelde Hilton verrukt. „Freda!” Carret staarde hem aan.

„Aha!” riep hij, een beschuldigenden vinger uitstrekkend. „Is 't 'm dāt!”

„Doe niet zoo idioot,” verzocht Hilton. „Ik weet niet, waar je 't over hebt.”

„Hoe lang is 't al aan den gang?” vroeg de vriend

„'t — 't Is nog niet eens begonnen,” zei Hilton naargeestig. „Ik — ik zie geen mogelijkheid...”

„Vandaar die tranen,” zei Carret. „Loop mee een eindje, en stort je hart uit. Dat lucht op... Nou?”

„Er is niets te vertellen. Ik heb haar vanmiddag voor 't eerst gezien. Zat naast haar in de bios. De baas was bij haar. Ik moet morgen op 't privé komen.”

Carret floot. „Da's leelijk, jog,” zei hij met eerlijk medeliden. „Ik ben bang, dat je daar de laan voor uit gaat — 's middags in de bioscoop...”

„Daar trek ik me niets van aan. Ik kan direct bij mijn oom komen — maar ik... 't meisje... enfin, ik weet gewoon niet, hoe ik er mee aanmoet.”

„Nee — je kunt den baas slecht de hand van zijn dochter vragen op 't moment, dat hij je den zak geeft...”

„Als ik hem nu morgenochtend eens gewoon vroeg, of ik zijn dochter mijn attentie mocht toonen...”

„Dan zou je haar toch eerst permissie moeten vragen, of je hem permissie moogt vragen,” bevestigde Carret.

„Makkelijk praten,” zei Hilton. „Ze kent me niet eens...”

„Zoo begint 't altijd,” zei Carret. „Als ik jou was, ging ik er doodbedaard vanavond heen, met een dikken bos bloemen. Bloemen mag ieder meisje aanpakken.”

„Zeker als de ouwe thuis is!”

„Dat is ie niet. Ik weet toevallig, dat hij vanavond een dinertje in de stad heeft. Heb ik hem

Huistoe.

tegen den procurator hooren zeggen. Dus die is uit de voeten. Mevrouw Lynford heb ik gezien — da's een goeie lieve dikkerd. Daar hoef je geen oogenblik bang voor te zijn."

"Ik heb waarachtig zin, om 't te probeeren," zei Larry. "Ik zal 'n bos rozen koopen zoo groot als 'n hooiberg, en... enfin, ze kan me er in geen geval voor vermoorden."

"Natuurlijk. Weet je, waar de ouwe heer woont?"

"Ik weet 't adres. Nogal afgelegen, hè?"

"Absoluut dood. 's Morgens twee treinen naar stad en 's avonds twee terug. Dan weet jij 't wel."

"Dan ga ik op m'n motorfiets" besloot Hilton. "Weet je zeker, dat hij in de stad eet vanavond?"

Om zeven uur dien avond sprong Larry Hilton van zijn motorrijwiel in een afgelegen, dunbevolkte buitenwijk: hij droeg met de uiterste zorg een kolossalen bouquet rozen naar de voordeur van des heeren Lyntons woning.

"Daar gaat ie!" mompelde hij, en dapper trok hij aan de bel.

De heer Lynford deed zelf open.

"Eh..." zei Larry.

De heer Lynford zei niets. Hij scheen op 't oogenblik niet in staat om iets te zeggen. Zijn wenkbrauwen echter schenen boven op zijn hoofd te willen klimmen.

"Eh..." merkte Larry nogmaals op, ditmaal nog onnoozeler.

"Ja?" vroeg de heer Lynford.

Larry Hilton lachte een ziekelijk glimlachje. "Ik — ik kom een paar bloemen brengen," stotterde hij.

"Bloemen?" riep de oude heer, met een hooge, griffelachtige stem. "Blòemen?"

"R-rozen," zei Larry. "R-r-roode r-r-rozen."

"Zoo!" brulde de oude heer met het toppunt van ergernis. "Wat heb je mij rozen te brengen, hè?"

"Ze... zijn voor... juffrouw Lynford," legde Larry hem uit. "Ik eh... ik dacht dat u uit was. Ik bedoel..."

De heer Lynford stond hem aan te staren, en de jonge man stond terug te kijken op de manier van een konijntje, dat door slangenooogen gefascineerd wordt. Toen klonken er over het trottoir snelle stapjes, die de voordeur naderden, en dit wendde aanstonds de aandacht van den ouden heer af.

"En — heb je een auto?" vroeg hij bezorgd.

"Nee meneer," antwoordde een hijgende dienstbode, "ze waren besproken voor vanavond, alle drie."

"Zoo — dan is 't verkeken," verklaarde Lynford bitter wanhopig. "Ik kan niet gaan dineeren vanavond."

"Er gaat een trein om acht, drie en veertig, meneer," bracht het meisje hem te binnen.

"Loop naar de pomp met je trein!" brulde de oude heer. "t Diner is om acht uur!"

Opeens wendde hij zich weer tot Larry Hilton.

"Is dat jouw werk misschien?" riep hij. "Een soort van wraakneming?"

"Of 't... of wát mijn werk is, meneer?"

"Heb jij naar 't kantoor getelefoneerd, dat ik noodzakelijk thuis moest komen?"

"Ik? Natuurlijk niet, meneer," ontkende Larry.

"Ik... k... enfin, ik zei toch al, dat ik dacht, dat u uit was, is 't niet zoo?"

"Ja, dat heb je gezegd. Maar iemand heeft me er tusschen genomen, en die zal er voor bloeden. Me voor gek uit de stad hier naartoe laten komen... dat ik een allergewichtigste afspraak misloop... Als ik ooit ontdek, wie 't me gelapt heeft..."

Larry dacht aan Billy Carret, want dat jongmensch bezat een gevaarlijken zin voor humor.

"Als ooit een mensch getempteerd is, ben ik 't vandaag!" verklaarde de heer Lynford, klaarblijkelijk zijn grieven uitsprekend tot het heelal.

"Eerst word ik bedrogen door een van mijn employé's, een jongmensch, dat ik beslist graag mocht, en waar ik 't grootste vertrouwen in stelde — dan zie ik hem naar mijn huis sluipen, om mijn

dochter zijn attenties op te dringen, terwijl hij denkt, dat ik mijn hielen gekeerd heb... en dan die flauwe grap, die me een massa angst en moeite berokkende. En nu kan ik in dien ellendigen uithoek geen fatsoenlijk voertuig vinden, dat me op tijd in Londen brengt voor een belangrijke afspraak! O o o o!" blafte de heer Lynford, en meegesleept door zijn gevoelens, voerde hij een hartschotelijken dans op den drempel uit.

"Weet u wat, meneer?" bood Larry aan. "Als u zich aan mij wilt toevertrouwen, zal ik u op tijd in stad brengen."

"Jij?"

"Op mijn motorfiets. 't Is mooi droog weer, en ik rijd voorzichtig. Als 't werkelijk zoo belangrijk is..."

"Belangrijk? Ik zou met Lee en Burton dineeren — die gaan overmorgen terug naar Amerika, en ik kan ze alleen nog maar aan dit diner spreken. Ze hebben me alle twee zoo goed als contract beloofd — 't ging nog maar om een paar cijfers. Als dat niet belangrijk is..."

"Goed meneer — laat ik u dan brengen..."

"Goed. Ik zal 't riskeeren," zei Lynford opeens. "Als je vijf minuten wacht, dan ga ik me aankleeden."

Hij draaide zich om en holde de trap op. Het dienstmeisje sprak Larry aan:

"Wilt u niet binnen wachten, meneer?" stelde ze voor.

"Eh... ja, merci," zei Larry.

Terwijl hij binnenkwam, liep Freda door de hall.

"Deze meneer zal meneer naar stad brengen op zijn motorfiets, juffrouw," legde het meisje uit.

"O, mooi!" riep Freda. Ze kwam naar voren.

"O, bent u 't!" riep ze, Hilton herkenkend.

Larry knikte. Praten kon hij niet, omdat zijn tong zoo vreemd aan zijn gehemelte kleefde. Hij had echter de tegenwoordigheid van geest, om zijn bouquet smeekend vooruit te steken.

"Voor... voor mij?" vroeg de verbaasde Freda.

"Bij eh... bijwijze van excuus," stamelde hij. "t Spijt me zoo geweldig... 't Was afschu-

welk onhandig van me. Maar ik dacht heusch en echt, dat 't een leege...."

„Je kunt wel gaan, Mary,” zei Freda tot de geboeide dienstbode, die zich daarop met tegenzin verwijderde.

„Kunt u — wilt u 't me vergeven?” pleitte Larry.

„Natuurlijk,” zei Freda. „Ik eh.... ik vond 't eigenlijk nogal grappig. Later, ziet u, toen ik tijd had om te begrijpen, hoe 't kwam.”

„U bent een engel!” verklaarde de jonge man opgetogen.

Toen de oude heer Lynford eenige minuten later de trap af kwam stormen, zag hij hen op hun gemak samen staan praten. Of liever, Freda praatte. Larry scheen er volkomen tevreden mee, te luisteren en met kleine woordjes alles te beamen, wat ze zei.

„Nou!” zei de heer Lynford, en hij ging voor naar de motorfiets.

En zoo gebeurde het, dat er een motorrijwiel het duister inschoot, tot grooten spoed gedreven door een jongen man, met op de duo een oudachtigen heer, die zich met de ééne hand krampachtig vastklampte aan zijn hoogen hoed, en met den anderen arm het middel van den bestuurder omvatte.

In 't begin werd er niet gesproken; de jonge man dacht enkel aan spoed; maar toen ze in meer bewoonde streken waren, riep hij een aanmoediging over zijn schouder.

„O, ik kan 't best stellen,” zei Lynford. „'t Is wel opwekkend. Denk je, dat we op tijd zullen zijn?”

„Zeker, meneer, zeker!”

„Da's goed, Hilton!”

Zij snorden weer een paar mijlen zwijgend voort. „Ik heb eens nagedacht, meneer!” zei Larry toen, „wie u die poets gebakken kan hebben. Zou 't wel een grap gewéést zijn?”

„Natuurlijk. Wat kan er anders....”

„Heeft er niemand belang bij, dat u niet zou komen vanavond, meneer?”

„Allemachtig, daar heb ik nog niet aan gedacht! Maar zoolets zouden ze nooit doen.”

„Wie niet meneer?”

„Morris en Stempelman.... Stempelman is ook uitgenoodigd — hij heeft nog hoop, dat hij me één of twee contracten afsnoept. Maar zóó gemeen zullen ze toch niet zijn....”

„Dat weet ik nog niet, meneer. Ze staan er niet zoo best voor — ik geloof niet, dat ze ergens voor terugschrikken, als ze kans zien er zich door te redden.”

„Ik begin waarachtig te gelooven, dat je gelijk hebt, Hilton. Maar we zullen ze troeven, hè? Je kunt wel een beetje harder rijden — ik.... ik heb er wel wat risico voor over, om op tijd te zijn.”

De tocht slaagde. Zonder ongevallen schoot de motorfiets door straten en over pleinen naar het lichte, volle West End. En toen, geen vijftig meter van het doel op de Hooimarkt, gebeurde er iets. Er kwam een zwaai, een schreeuw, een plof, en het rijwiel stopte. De heer Lynford krabbelde bang van zijn bankje.

„Maakt u maar gauw, dat u weg komt, meneer!” drong Hilton. „Ik heb iemand aangereden — nee, ik geloof niet, dat hij gewond is. Ik blijf hier, maakt u maar voort....”

„Maar....” aarzelde Lynford.

„Laat u 't maar aan mij over, meneer — zorgt u maar, dat u op tijd komt. Als ik binnen 't half uur niet in 't hotel ben, is alles in orde.”

De toeschouwers, die zich verzameld hadden, keken alleen naar den motorrijder en naar den man, die op de been geholpen werd. Lynford aarzelde nog even en ging toen onwillig zijns wegs.

Nog geen uur daarna stond Larry weer voor de woning van Lynford.

„Ik.... ik wou juffrouw Lynford even spreken,” vertelde hij de dienstbode. „Denkt u — dat ze 't erg zou vinden? Ik bedoel....”

Het meisje onderdrukte een glimlach, en bracht den jongen man naar het salon.

„Ik eh.... ik dacht, dat u misschien graag zou weten, dat meneer Lynford op tijd is gekomen,” zei hij tegen Freda. „Ik ben speciaal teruggekomen om.... om u dat te vertellen.”

„Dat is heel vriendelijk, maar u had u heusch die moeite niet hoeven te geven,” antwoordde ze.

„Heelemaal geen moeite,” verklaarde hij vurig. „Geen haartje moeite. 't Is.... 't is een genoegen.”

„'t Is heel beleefd van u, om dat te zeggen, meneer Hilton....”

„O maar — 't is heusch een genoegen!” hield hij vol. „Een ontzaglijk genoegen. Ziet u,” ging de verliefde jonkman met verliefde onhandigheid voort, „het geeft me de kans, u nog even te zien en.... ik bedoel.... ik bedoel.. 't geeft me de kans nog eens mijn excuus te maken en....”

„Maar dat hoeft u werkelijk niet meer te doen, meneer Hilton. Ik heb u volkomen vergeven.”

„Gelukkig. Ik wou niet graag in uw zwarte lijstje blijven staan, ziet u, want.... want....”

Hij zweeg. Freda Lynford keek in het verlegen, blozende gezicht van den jongen man en besloot niet aan te dringen op voltooiing van zijn zin.

„Nu, dan denk ik — dan moest ik maar weer weggaan,” zei hij. „Ik ben vreeselijk blij, dat ik u gezien heb.”

Maar al zei hij „goeden avond”, en al zei hij het meermalen, het duurde twintig minuten, eer hij zichzelf de kamer uit kon krijgen. Freda hoorde hem wegpuffen op zijn rijwiel, en haar oogen waren opmerkelijk helder en haar wangen waren wat rooder dan gewoonlijk.

Het was ongeveer elf uur, toen de heer Lynford uit het hotel op het trottoir stapte, en Larry Hilton zag staan wachten.

„Ik vond, dat ik u nog even moest zeggen, dat alles in orde is, meneer. Ik heb mijn naam en adres opgegeven en me ten volle aansprakelijk gesteld.”

„En had de man zich bezeerd?” vroeg Lynford bezorgd. „Ik heb 't zoo goed gehad, dat ik heelemaal niet meer aan hem gedacht heb.”

„Hij was alleen maar een beetje geschrokken en

in de war, meneer. U weet, hoe dat gaat met dikke menschen. Ik heb hem in een taxi gezet en naar huis gestuurd. Ik denk niet, dat hij er werk van zal maken.”

„Gelukkig maar. Afgezien van dat ongelukje, is 't een zeer geslaagde avond geweest, jongen. Een paar aardige dingetjes met Lee en Burton afgesloten.”

„Ik ben nog even naar uw huis gereden, meneer, om te vertellen, dat u op tijd was gekomen. Ik dacht, dat ze dan geruster zouden zijn.”

„Heel attent, Hilton,” zei de oude heer droogjes. „Wat ik zeggen wou, ik geloof niet, dat je je morgen de moeite hoeft te geven, om op 't privé-kantoor te komen.”

„Dank u, meneer.... Maar zou ik dan morgenavond bij u thuis mogen komen?”

„Thuis?” vroeg Lynford verwonderd.

„Maar meneer — kunt u niet raden....” flapte Hilton er uit, „begrijpt u dan niet....”

De oude heer staarde hem aan.

„O!” riep hij opeens, begrijpend. „Enfin, als je morgenavond dien kant uitkomt, en me spreken wilt....”

„Ik zal er zijn, meneer!” beloofde Larry blij. „Wat ik zeggen wou — ik had zoo'n idee, dat Morris en Stempelman dien streek met u hadden uitgehaald. Omdat ik toch weer in uw buurt was, heb ik eens geïnformeerd. Morris en Stempelman hebben 's middags twee wagens besteld. De derde was al besproken.”

„Maar hoe weet je, dat zij 't geweest zijn?”

„Ze hebben den man beschreven, die de wagens besteld had, meneer. Ze moesten naar Station Paddington komen en daar wachten. Ze waren vooruit betaald. 't Was 't signalement van Morris, meneer. Hij is overal aangeweest, om zeker te weten, dat u niets zou kunnen krijgen.”

„'t Is sterk,” zei Lynford. „Daarom is Stempelman zeker niet gekomen aan 't diner — hij zal bang geweest zijn, dat ik er achter was gekomen — en hem aan de kaak zou hebben gesteld. Enfin, ik had 't zooveel gemakkelijker, nu hij er niet was.”

„Stempelman kón niet komen, meneer. Ik was tamelijk zeker van mijn zaak, ziet u, dus toen ik hem de straat over zag steken, ben ik er even heengereden — maar toch voorzichtig. Ik wou hem alleen maar buiten werking stellen vanavond. Dat had hij dubbel en dwars verdiend, meneer.”

Het terras in de leeren-afdeling van de nieuwe zweminrichting.

Het diepe bassin is weer onderverdeeld in een-deel voor het leeren en een deel voor zwemmers en duikers en springers.

De bassins voor het klassikaal zwemondericht aan de schoolkinderen zijn zoo ingericht, dat de voorbereidende oefeningen ook alreeds in het water kunnen geschieden.

Het luchtbad is niet alleen bedoeld voor hen, die reeds gezwommen hebben, men zal ook deze baden afzonderlijk kunnen gebruiken. Er is op gerekend, dat de terreinen, die thans daartoe beschikbaar zijn, nog

Het verplichte voetbad.

HET NIEUWE ZWEMBAD IN ZUID

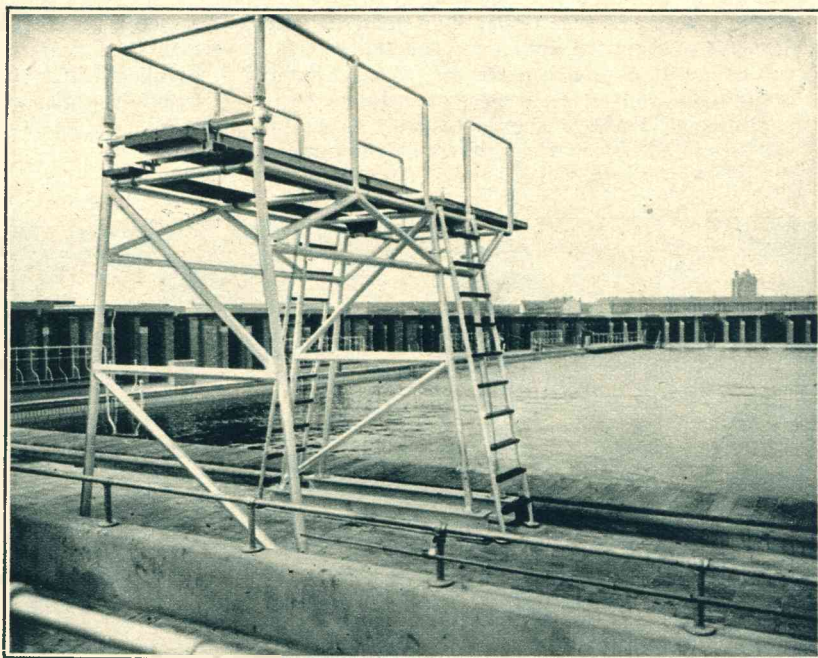
Tot de zorgen, die een modern stadsbestuur heeft te dragen, behooren ook die voor de volksgezondheid. De toenemende behoefte aan sportgelegenheden houdt gelijken tred met de uitbreiding van en het verlangen naar die maatregelen, welke in een groote stad als de onze moeten dienen om de inwoners naar lichaam en geest frisch te houden, en die men wel hygiënische noemt.

Niemand zal durven beweren, dat Amsterdam in dit opzicht niet met den tijd wist mede te gaan.

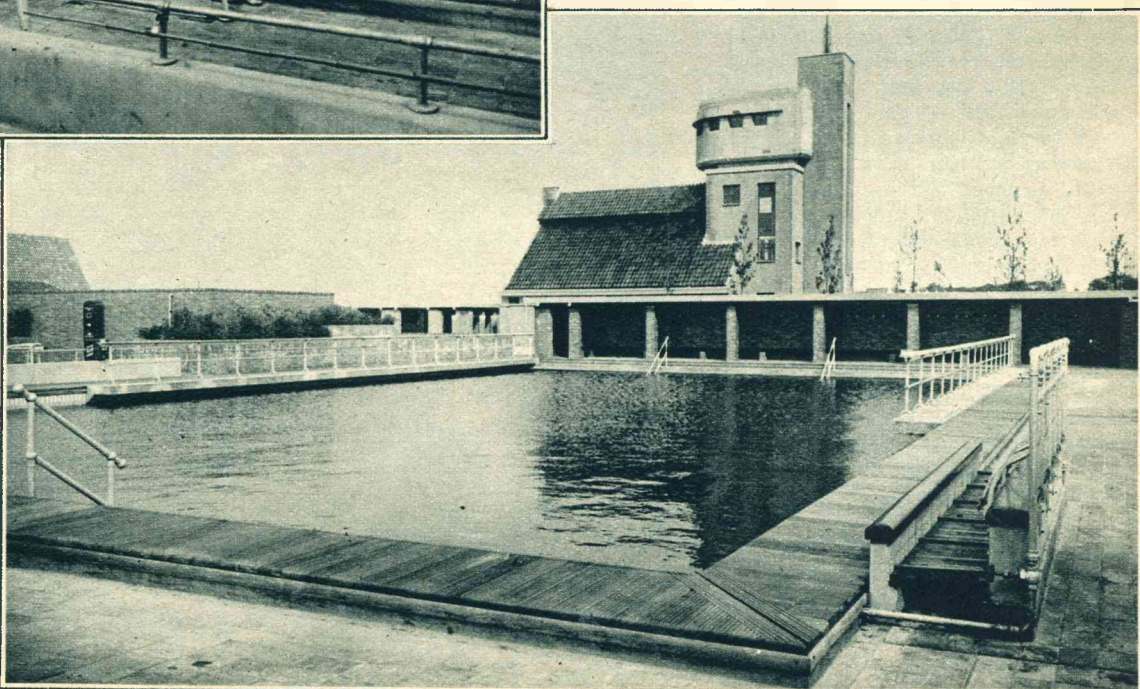
In den loop der laatste vijf en twintig jaren is in onze stad voor de volksgezondheid veel gedaan en men kan zich niet anders dan daarover verheugen.

Alleen aan goede zwemgelegenheden ontbrak het. De aanwinst in de rij der gemeentelijke zweminrichtingen is dan ook volstrekt geen luxe. Aan den Zuidelijken wandelweg en Amsteldijk is thans het nieuwe bad geopend en het biedt een bij uitstek fraaie gelegenheid tot zwemmen, en bovendien tot het nemen van luchtbaden en zonnebaden, waaraan dan tevens sportbeoefening kan worden verbonden.

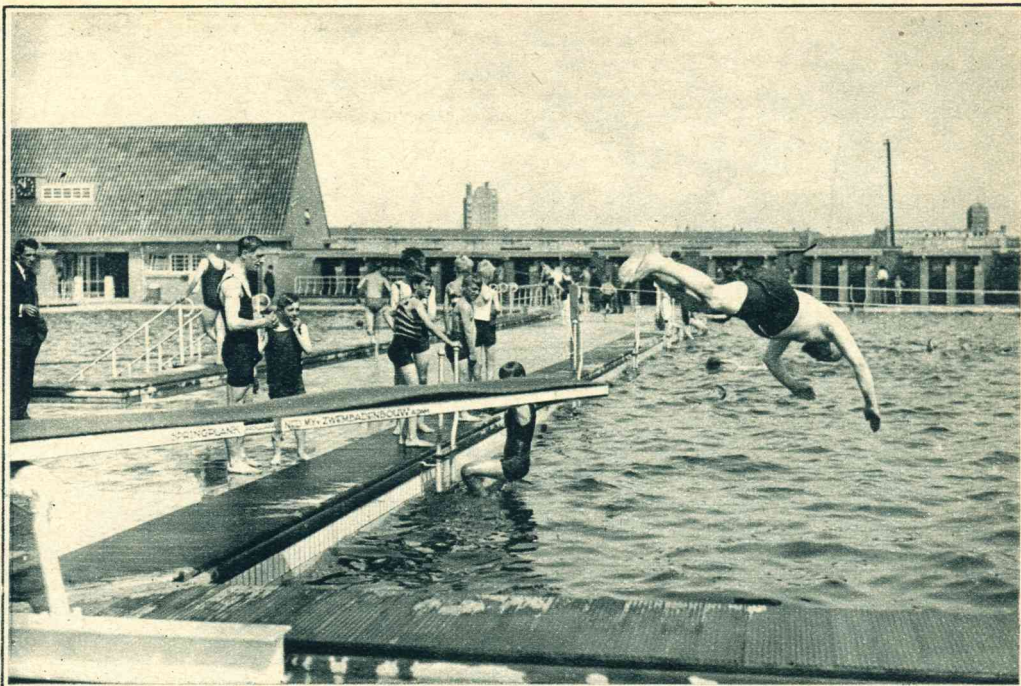
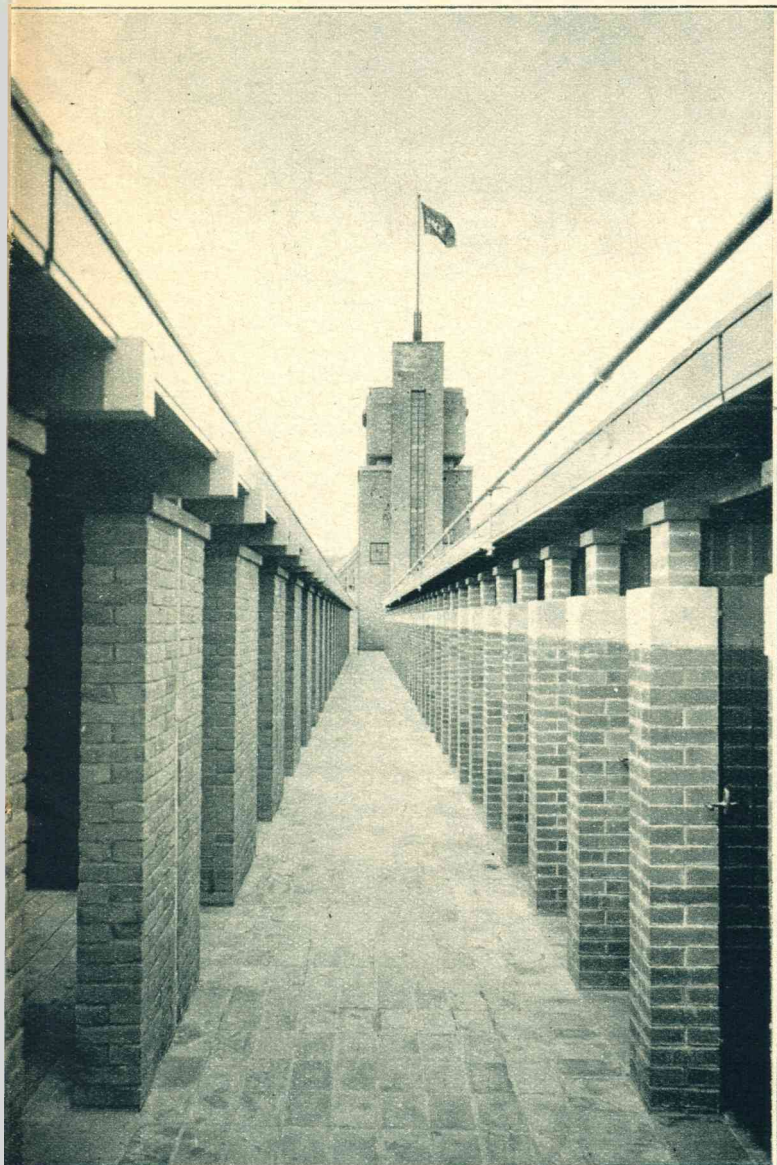
De zweminrichting is volgens de nieuwste eischen ingericht, maar maakt toch geen onaangenaam-weelderigen indruk. De afzonderlijke mannen- en vrouwenafdeelingen bevatten ieder één diep bassin van 50×20 M., één ondiep bassin van 40×20 M. en een kinderbassin van 20×15 M.

De soepel geconstrueerde springtoren.

Het schoolkinderenbad met het pompgebouw.

*De eerste liefhebbers.**De gang tusschen de kleedhokjes.*

belangrijk kunnen worden uitgebreid.

Het is misschien niet onaardig er op te wijzen, dat men de kleedruimten zoo gebouwd heeft, dat het grootste gedeelte van den dag de zon in de bassins kan schijnen. Wanneer er 832 personen in de zweminrichting zijn en 300 in het luchtbad, is de geheele inrichting propvol en kan niemand meer worden toegelaten.

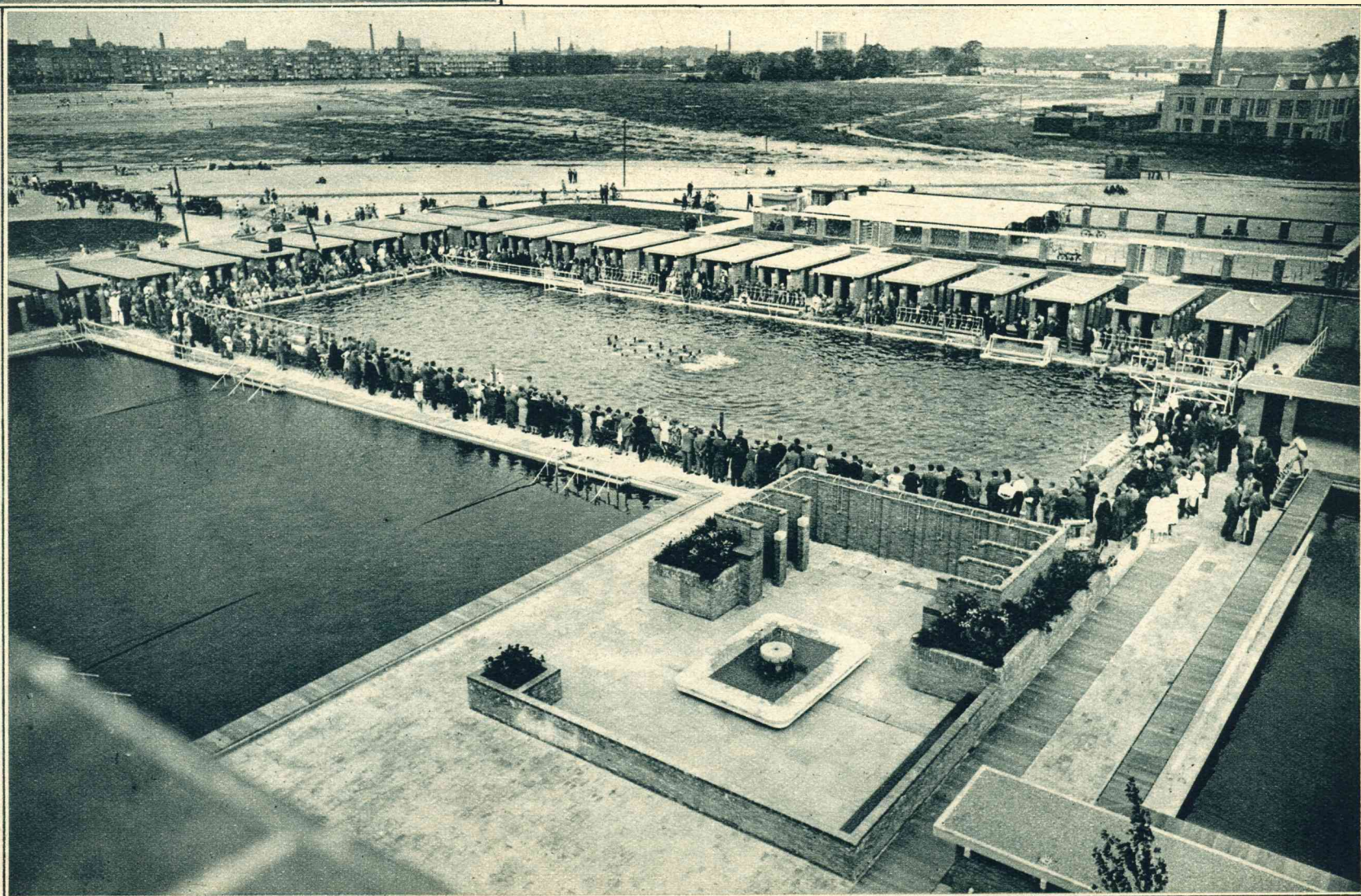
De bassins zijn gevuld met duinwater en niet, gelijk velen schijnen te meenen, met gezuiverd water uit den nabijgen Amstel. Het water in de

bassins wordt geregeld ververscht vanuit het pompgebouw.

De zweminrichting bevat verder nog tal van gemakken en moderne voorzieningen, zoodat men gerust van een belangrijke aanwinst voor onze stad kan spreken.

De groote toeloop sinds den openingsdag bewijst wel, dat men met de stichting er van alle sportieve en zwemlustige Amsterdammers — en dat zijn er tegenwoordig heel wat — een grooten dienst heeft bewezen.

Mogen velen er in den loop der jaren een gezonde ontspanning en veel gezondheid vinden. Indien dat het geval is, dan beantwoordt de inrichting zeker aan het doel, waarmede zij is gebouwd.

Overzicht van het nieuwe zwembad tijdens de feestelijke opening.

Tooneelspel op 'n vrachtwagen. Ook de toeschouwers op de achterste rangen kunnen alles goed volgen.

SHAKESPEARE OP STRAAT

Loge-plaatsen.

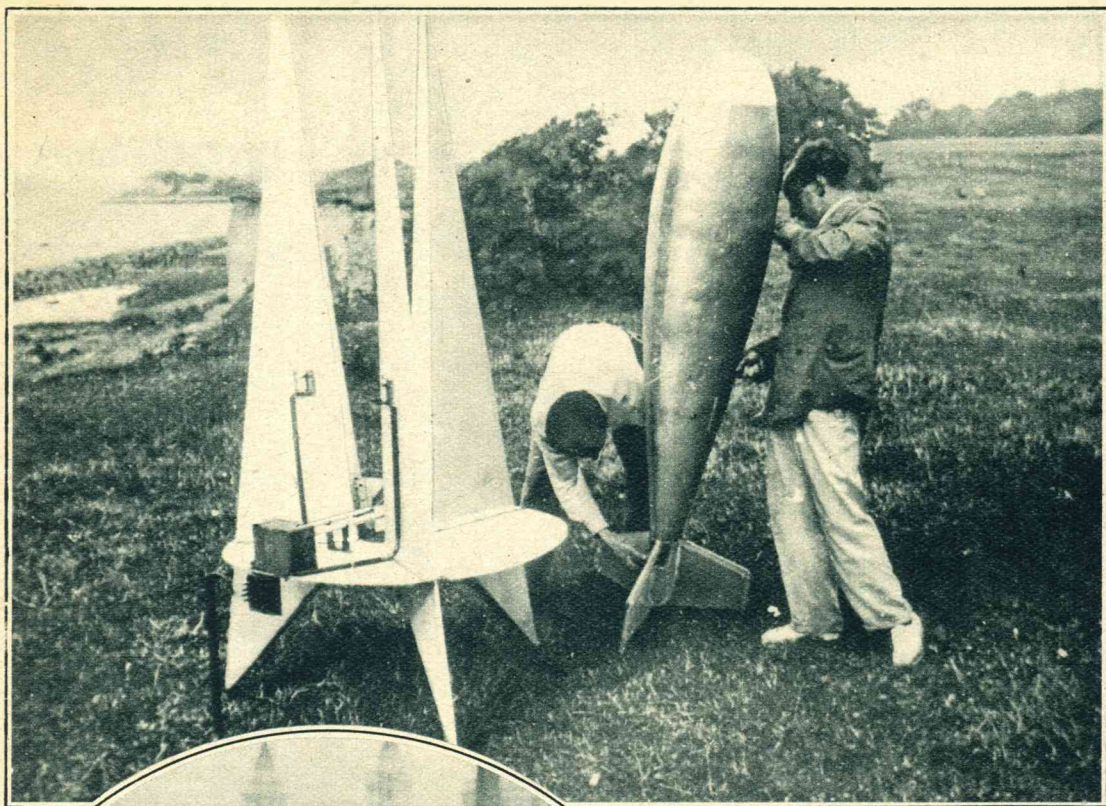
Eenmaal in het jaar — op den geboortedag van Englands grootsten tooneel-schrijver William Shakespeare — beleeft de Londense Parkstreet haar geweldige emotie. Dan houdt er een vrachtkar, met een paard bespannen, stil onder den bronzen gedenksteen, welke de plaats aanduidt waar eens het beroemde Globe-theater stond, en uit alle huizen stroomden de bewoners naar buiten. Want op de kar wordt voorstelling gegeven. Dilettanten voeren er met primitieve hulpmiddelen 'n drama of blijspel van hun landgenoot op. Van succes zijn zij van te voren verzekerd. De menschen in deze sombere wijk van Londen waardeeren de vertooningen ten zeerste. Niet alleen omdat zij 'n aangename afwisseling vormen in hun bestaan, maar vooral, omdat Shakespeare's stukken voor hen goede bekenden zijn.

'n Scène uit „De Getemde Feeks”

Politie moet het opdringende publiek op een afstand houden.

De Berlijnsche ingenieur Winkler, die thans op een eilandje in de Oostzee verblijft, zal van daar uit dezer dagen eenige raketten het heelal in schieten.

De oud-minister van Buitenlandsche zaken in Italië Grandi heeft een benoeming aanvaard als gezant te Londen.

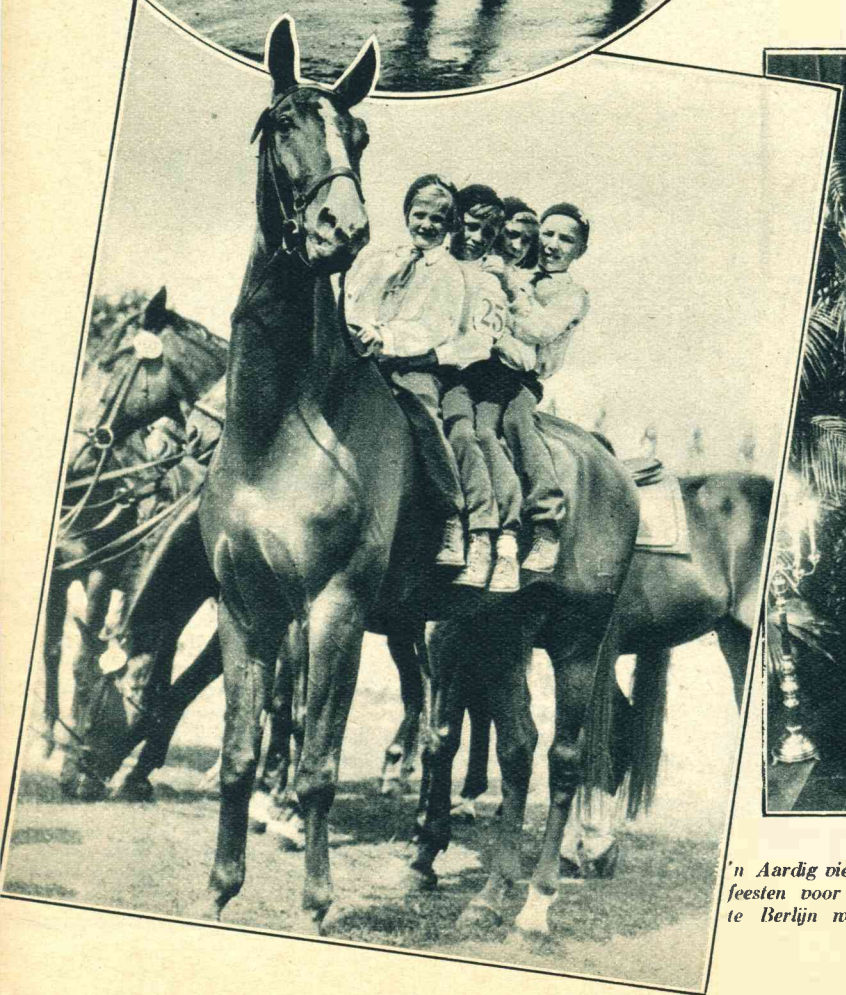

NIEUWS UIT

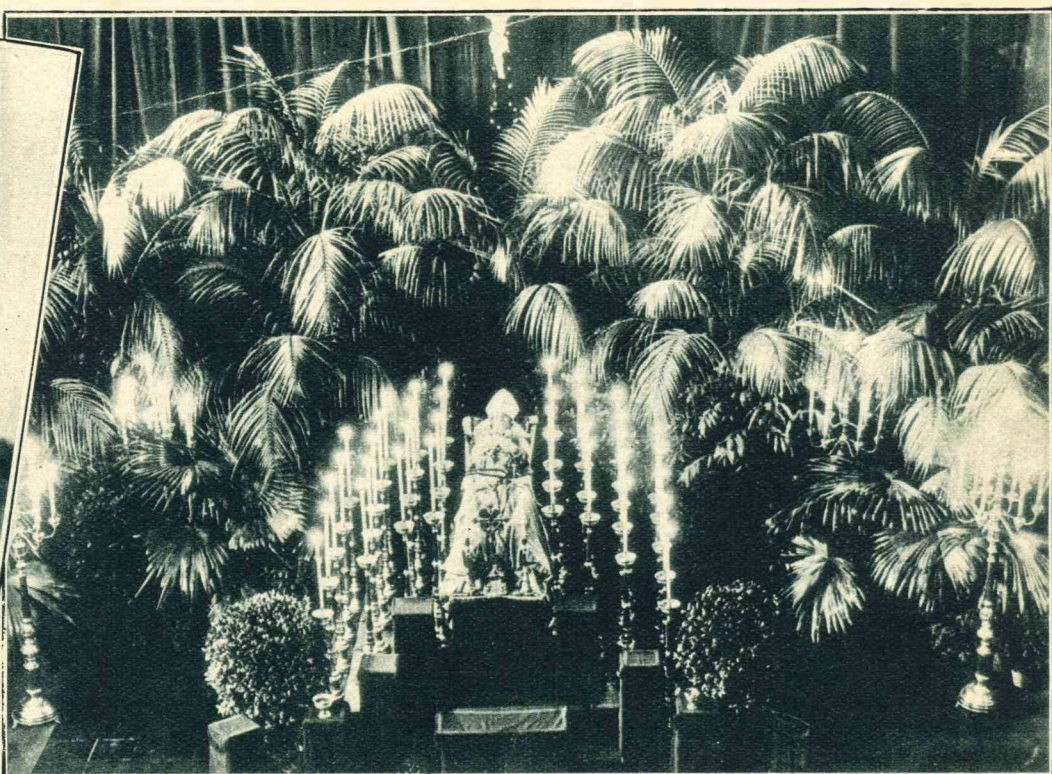
HET BUITENLAND

Twee Londensche toeristen begonnen hun voetreis met een asfalttoertje. Des te eerder waren zij buiten de stad.

'n Aardig viertal op de waterfeesten voor de jeugd, welke te Berlijn werden gehouden.

De vroegere kanselier der Oostenrijksche republiek Mgr. Dr. I. Seipel is overleden. Te Weenen werd het stoffelijk overschot van den bekenden staatsman opgebaard en later bijgezet.

AUGUSTUS - RI

↑
Autotochten tijdens
den natten moesson
in Nederland.

↑
„De regen ging van tik-tak-tik
Op moeders paraplu”.

Het opwekkende geluid van
het uit een regenpijp neer-
stroomende water kan men in
Augustus wekenlang achtereen
hooren, zonder dat het verneelt.

De Nederlander is bekend om zijn practischen zin — vandaar volgens de betrouwbare gegevens van De Bilt, het meeste af. De ware Nederlander is een watermensch, en dus ook een bij het vaderlandsche landschap behoort, omdat deze uit Hollands regenscherm mede te dragen, omdat deze de hoofden koel en last hebben van de warmte. „last van den regen” is een onbekende meneer Veraart, den over heel de wereld bekenden regenmaker. Hij is het, die aan onze diepste behoefte wil voldoen: méér vacantiestemming te bederven. Wij kunnen het eenvoudig zonder alle geweld één dag droog hebben, dan nemen we eenvoudig o ja. Men moet ze slechts weten door te brengen op de juiste loover van geurende bosschen, met een partijtje schaak, met bioscoopbezoek. Altijd zonneschijn zou ons gauw vervelen; de is een onmisbaar element van o

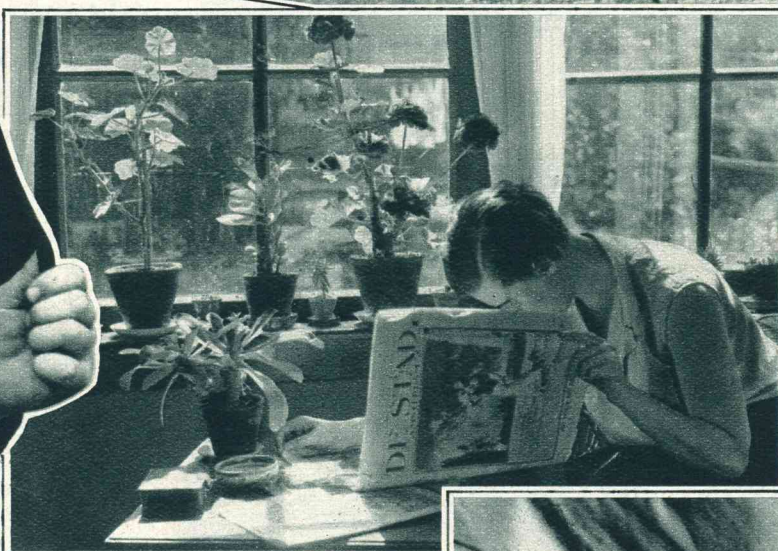
GUSTUS - REGENMAAND

Regenstemming.

Vacantiegangers dienen een polsstok mee te nemen.

De regen klettert op de ruiten; binnen is het behaaglijk en men geniet van zijn lectuur.

Hollandsch binnenhuisje in de maand Augustus.

lander is bekend om zijn practischen zin — vandaar, dat hij zijn vacantie bij voorkeur neemt tijdens de maand, waarin, de betrouwbare gegevens van De Bilt, het meeste regenwater neerplent. Maar dit doet aan zijn opgewektheid niets. Nederlander is een watermensch, en dus ook een regenwatermensch. Hij bemint den regen, omdat deze noodzakelijk landsche landschap behoort, omdat deze uit Hollandsche wolken neerdruipt, omdat deze hem in staat stelt het dierbare mede te dragen, omdat deze de hoofden koel en de oogen helder houdt. Wij Nederlanders mogen al klagen, dat wij van de warmte, „last van den regen” is een onbekend gezegde. Wij mogen al grapjes maken over de pogingen van hart, den over heel de wereld bekenden regenmaker, in ons hart hopen wij toch allemaal, dat hij slagen zal — want e aan onze diepste behoefte wil voldoen: méér regen. Zoo zal de regen er niet in slagen onze vacantie en onze nting te bederven. Wij kunnen het eenvoudig zonder het regelmatige, frissche buitje niet stellen; en willen we het met één dag droog hebben, dan nemen we eenvoudig onze regenjassen mee. De regendagen zijn de aangenaamste van het oet ze slechts weten door te brengen op de juiste manier; bijvoorbeeld met een wandeling onder het druppelend geurende bosschen, met een partijtje schaak, met een mooi boek binnenhuis of — laatste toevlucht — met een bek. Altijd zonneschijn zou ons gauw vervelen; de Riviera en de tropen zijn maar mooi uit de verte. De regen is een onmisbaar element van ons land, en van ons v

Vrouwenleven

NIEUWE HOEDJES VOOR DEN WINTER

We hebben nauwelijks goed en wel gelegenheid gehad om te profiteeren van onze zomerhoeden, of reeds komen de nieuwe modellen voor den winter zich presenteren.

Allerlei soorten hoedjes van vilt, van 'n soort peluche, van wollen band en zelfs van veeren komen onze aandacht vragen. Of later in het seizoen ook nog de groote hoeden zullen verschijnen, daaromtrent valt nog niet veel te voorspellen. Voorloopig worden er enkel nog maar toques en nauwsluitende kleine hoedjes gelanceerd. Wat zouden we in de najaarsstormen van den overgangstijd tusschen zomer en winter ook met groote hoeden moeten aanvangen?

Wanneer de eerste modellen een goed beeld geven van wat er op het gebied van winterhoeden voor nieuws zal komen, dan lijkt het wel, dat we met onze hoeden van verleden jaar best weer voor den dag zullen kunnen komen. Voor een kleine moderniseering hier en daar kunnen we de nieuwe modellen tot voorbeeld nemen.

We kunnen bijv. iets heel aardigs maken van 'n eenvoudig klein viltten hoedje, wanneer we er 'n lap schotsche zijde bij nemen, voldoende tevens voor

Blauwviltten hoed, met robijnkleurige veerentouffe gearneerd.

Grijs viltten hoedje, met zilveren kralen op den rand

'n bijpassende das. Voor de das wordt de ruit schuin geknipt en de overschietende punten worden aan elkaar genaaid en om het hoedje heen geplooid. En als we van zoo'n oud vilthoedje den geheelen rand afknippen en de zijde er omheen zoo arrangeeren dat aan één kant nog iets van het vilt te zien komt daaronder, terwijl aan den anderen kant de zijde iets lager neerhangt, dan hebben we een der allernieuwste Parijsche modelletjes volgens ontwerp van Jane France, dat met de bijbehorende sjaal een goed geheel vormt.

Een ander hoedje weer kan worden opgefleurd met 'n strik, precies in de kleur van 't vilt, schuin van achteren recht staand opgezet. Ook rosetten van ripslint, metalen versiersels en veeren fantasies worden op allerlei wijze voor garneering aangewend.

Toques zijn een dankbaar onderwerp om zelf te maken voor al wie beschikt over handige vingers. Bij de nieuwe modellen zijn er vervaardigd van allerlei materiaal: combinaties van vilt met zijde, open gewerkte wollen stof in twee tinten, dooreen gevlochten wollen band en zoo al meer.

Germaine Galy ontwierp een toque geheel en al uit witte veeren, met als eenige garneering een platten witten strik opzij, hoog boven het kapsel.

Ja, de nieuwe hoedjes worden nog steeds schuin gedragen, zoodat er van het kapsel heel wat te zien komt en men er wel degelijk mee te rekenen heeft, dat een verwaarloosd kapsel het effect bederven kan van het fraaiste hoedje. Hoeden met rand worden zóó opgezet, dat ze aan één kant, goed en wel, het geheele oor bedekken en aan de andere zijde het voorhoofd vrij laten.

Een voorbeeld daarvan geeft het model van onze eerste afbeelding, een créatie van Saby Mono in blauw vilt. De garneering bestaat uit een robijnkleurige veerentouffe.

Andrée Nordet ontwierp de moderne baret voor 'n jong meisje. Kastanjebruin vilt werd op originele wijze verwerkt tot dit charmante hoedje.

Het eenvoudige hoedje van onze derde afbeelding, door Jeanne France ontworpen in grijs vilt, krijgt iets heel aparts door de zilveren kralen, in strakke rijen om den rand genaaid.

PAULA DEROSE.

Origineele baret van kastanjebruin vilt.

Een der eerste vereischten

Zoo een boek verschaffen wij u, als abonné, tegen de uiterst geringe vergoeding van slechts **17½ ct.**, ingenaaid, of **70 ct.**, in luxe prachtband. Vraagt erom bij onzen bezorger, agent of op ons Hoofdkantoor. Het is wederom een Garvice, maar wat voor een Garvice, een der beste boeken van dezen vruchtbaren schrijver dat men gelezen moet hebben!

Schaft u dus

„DE HEBZUCHT VAN MR. CARTON“

aan, vóór het te laat is en de voorraad uitgeput is!

I. DE TWEE TESTAMENTEN

„Zeg me alstublieft de waarheid,” sprak sir William knorrig, maar kalm. En toen de dokter even naar zijn strakke gezicht had gekeken, zei hij de waarheid.

Een paar seconden stond sir William roerloos, toen trok hij met de lippen en knikte.

„Merci, Morton,” zei hij rustig. „Ik dacht wel, dat 't erg was; maar ik had geen flauw idee, dat 't zóó erg was.” Al sprekend greep hij naar zijn hoed en stak de hand uit.

„Enfin, ik heb 't goed gehad, op mijn manier. Anderen zouden er misschien niet veel aan vinden — te veel werk en te weinig plezier, zou menigen zeggen. Maar 't werk is plezier geweest voor mij. Nee, ik heb niets te klagen. Nog eens bedankt. Adieu!”

Dokter Morton ging naar het raam, en keek de rechte, hoekige gestalte na, tot die uit het gezicht was; hij haalde zijn schouders op en mompelde:

„Kranige oude heer, tot 't einde toe.”

Het rijtuig van sir William stond aan het einde van de bochtige dorpsstraat, maar hij gaf den koetsier een teeken, door te rijden, en ging te voet, met een vasten tred, den buitenweg op in de richting van Bramley Hall. De menschen, die hij tegenkwam, bogen of raakten hun hoed aan — de gewone hulde der wereld voor stand, voorspoed en rijkdom.

Op den rand van den heuvel, vanwaar de Hall, een prachtig ouderwetsch gebouw, zichtbaar was, bleef hij staan; hij keerde zijn landgoed den rug toe, en keek lang en vast naar het rookwaas, dat boven een opeenhooping van fabrieksgebouwen en huizen hing. Want daar was zijn schat, en dus ook zijn hart.

Toen hij begon, was hij als een der fabrieksjongens daar beneden; opklimmend langs de ladder van het succes had hij het gebracht tot een adelsitel en een woning, die het verblijf was geweest van een oude, zeer aanzienlijke familie. Dikwijls had hij als jongen begeerig naar Bramley Hall gekeken, zonder te vermoeden, dat hij nog ooit heer zou worden van dat aristocratisch verblijf en van alle landerijen, die er toe behoorden.

En nu moest hij sterven. Met een vlug handgebaar, als ten afscheid, onderdrukte hij een zucht en klom verder, naar de Hall.

De breede deur werd aanstonds voor hem geopend, want iedereen wist, hoe gevaarlijk het was, den meester te laten wachten; sir William ging daarop de groote hal door en betrad een kleine kamer.

De kamer was niet alleen klein, maar ook zeer eenvoudig gemeubeld; een gewone houten tafel, gewone houten stoelen zonder kroontjes, en een groote brandkast in een hoek — het leek meer een kantoor dan de zitkamer van een rijken baronet. Sieraden waren er niet. Er hing maar één schilderij — met het beeldvlak naar den muur.

Sir William liet zich neervallen op den harden bureaustoel, haalde diep adem en keek peinzend, met saamgetrokken wenkbrauwen, voor zich uit.

Zoo zat hij bijna een half uur; toen stond hij op, liep langzaam naar het schilderij, draaide het om en bekeek het lang.

Het was het portret van een jongen man; een knappen jongen, met iets van de kracht van sir William in zijn gelaatsuitdrukking, maar met fijner trekken en een gevoeliger mond, en oogen, waaruit een zekere adel sprak, en iets feeders, door den jongen overmoed heen.

Het was het portret van sir William's eenig kind, zijn zoon Wilfred. En het was de oude geschiedenis; twee sterke willen, die tegen elkaar botsten, zoodat de stukken er af vlogen.

voor

een volmaakt vacanfiegenot is het bezit van een goed, spannend boek!

De vader had van zijn jongen gehouden, was trotsch op hem geweest — maar

hij had over zijn zoon willen heerschen, zooals hij iedereen beheerschte; en Wilfred had te veel van zijn vader, om zich te laten beheerschen. Na de gewone, kleinere meningsverschillen was de groote twist gevolgd, waarin de vader zijn zoon de deur had gewezen.

De jonge man had hem een kans gegeven, want hij hield van hem, en aan de deur had hij omgekeken en met gebroken stem geroepen: „Vader!” Maar sir William had zijn hart verhard; en nu werd hij gestraft door de herinnering aan Wilfred's gezicht, door den toon van dat „Vader!”

Het was niet de eerste keer, dat verwijt hem aangreep en vaderlijk verlangen in hem opkwam; en hij had naar Australië geschreven, naar de nederzetting in de wildernis, waar zijn zoon, blijkens nasporingen, verbleef; maar er was geen antwoord gekomen, en het portret was tot nu toe omgekeerd blijven hangen. De vader had de hand uitgestrekt, Wilfred had die geweigerd, en opnieuw had sir William zijn hart verhard. Maar de dood maakt een eind aan allen twist; en nu de oude man keek naar die halfslachtende lippen, dat open voorhoofd, die sterke en toch teedere oogen, verlangde hij zeer naar zijn zoon.

Eindelijk wendde hij zich af, sloot de brandkast open, haalde er eenige papieren uit en spreidde die uit op tafel. Toen hij zoover was, werd er geklopt.

Vlug vouwde sir William de papieren weer op en bedekte ze met een krant; toen riep hij „Binnen”. De deur ging langzaam open en een jonge man kwam binnen. Hij was lang en mager, zijn trekken waren veel scherper dan die van sir William, en zijn gezicht was van dien vorm, die gewoonlijk samengaat met donker haar en oogen. Het was een schrander gezicht — men zou hem voor een advocaat of een schrijver gehouden hebben; maar hij was de directeur der Bramley-mijnen, en een neef van sir William, de zoon van diens eenigen broer. Hij heette Hesketh Carton; bij ontstentenis van Wilfred zou hij erfgenaam van den titel zijn.

„Pardon, oom,” zei hij. „Stoor ik u? Ik had graag even het kassiersboekje.”

Zijn stem klonk diep en muzikaal, maar wat mager en scherp, en er sprak een zekere terughouding uit, evenals uit zijn gezicht.

Sir William reikte hem het kassiersboekje toe, trok het toen weer terug en keek Hesketh aan.

„Neen, je stoort me niet. Ik wou je juist graag spreken. Ga zitten.”

Hesketh nam 'n stoel en wachtte kalm, met effen blik in het rimpelige gezicht van den ouden man kijkend.

„Morton heeft me zooveen een onprettige boodschap gegeven,” zei sir William nuchter. „Hij zegt, dat ik doodga.”

Heel even sloeg Hesketh de oogen neer, toen keek hij op met een blik van bezorgdheid en leedwezen.

„Ik — u — da's een heele schrik, oom,” zei hij zacht.

„Nee, toch niet — o, bedoel je voor jou? Merci, Hesketh. Maar eens moeten we allemaal dood, en zooals ik al tegen Morton zei, ik heb niets te klagen.”

„Is 't wel onvermijdelijk, oom?” vroeg Hesketh ernstig. „U zult toch wel anderen raadplegen — een specialist uit Londen...”

Sir William haalde de schouders op.

„Totaal overbodig,” zei hij. „Morton is knap. Hij heeft zich nog nooit vergist. En hij heeft me al voor jaren gewaarschuwd. Maar ik wou je spreken over — zaken.”

Terwijl hij sprak, ging zijn blik naar het schilderij, en Hesketh, die zijn blik volgde, zag, dat het portret nu goed hing. Hij schrok niet, maar zijn wat dunne lippen kwamen wat strakker te zamen, en hij keek onmiddellijk weer voor zich.

„Ja ik heb natuurlijk mijn testament gemaakt,” hervatte sir William, „of liever, twee testamenten.” Hij trok de krant van de papieren en legde daar zijn harde, spierige hand op. „In 'téene — 't lijkt me beter, dat je den heelen toestand kent, daarom vertel ik 't je — heb ik alles aan jou nagelaten.”

Even vlamde 't gezicht van Hesketh, en zijn donkere oogen schitterden; maar sir William keek verstoofd naar de papieren, en toen hij opzag, was de snelle blos geweken; de oogen keken vast in de zijne en drukten enkel aandacht en ernstige belangstelling uit.

„Ik heb dat gemaakt kort nadat Wilfred... vertrokken was, en jij kwam. Maar eh... mijn zoon is mijn zoon, en al heeft Wilfred zich misdragen, al blijft hij haatdragend en onverzoenlijk... Weet je, dat ik hem geschreven heb?” vroeg hij met zachter stem.

Hesketh schudde ontkennend het hoofd.

„Ja, en hij heeft zich niet verwaardigd te antwoorden.”

„Misschien heeft de brief hem niet bereikt; of 't antwoord kan zoek geraakt zijn,” meende Hesketh.

„Neen,” zei de oude man. „Hij was in dat plaatsje Minton, waar ik heen geschreven heb. En er raken tegenwoordig geen brieven zoek, behalve in romans. Maar dat daargelaten. Ik heb hem vergeven. Misschien had ik evenveel schuld als hij... Och!” riep hij ongeduldig, „wat helpt al dat praten eigenlijk! In ieder geval kan ik hem niet zonder meer onterven. Ik moet hem een kans geven.”

Hij zweeg en bleef zitten peinen; toen keek hij met een lichten schrik op en vroeg:

„Herinner je je Clytie Bramley?”

Hesketh boog het hoofd. Hij was bang, benieuwd, maar toonde er niet het minste spoor van.

„'t Was over haar — dat we woorden kregen,” zei sir William. „Ik wou hem met haar laten trouwen.”

Even flitsten Hesketh's oogen.

„Waarom?” vroeg hij.

De oude man fronste de wenkbrauwen en beet op zijn lip.

„Ik had verplichting jegens haar vader,” zei hij. „Ik had 't land gekocht... och, 't was volkomen eerlijk gegaan. Ja, da's zeker. Maar hij had moeilijkheden, en ik had hem geld geleend, en hem 't vuur aan de schenen gelegd.” Hij lachte grimmig. „Ik zou 't natuurlijk direct weer doen; maar — ik mocht 't meisje wel — ik wou 't met haar goedmaken — daar! Maar mijn redenen doen er niets toe,” viel hij zichzelf

Als buitengewone attractie bevindt zich in dezen roman

een prijsvraag aan welker goede oplossing 'n hoofd-

prijs benevens een aantal geldprijzen verbonden is.

in de rede. „Wilfred weigerde.”

Hesketh keek naar den grond.

„Hij kende haar nauwelijks, oom,” zei hij.

„Wat doet dat er toe? Hij had haar kunnen léeren kennen. Geen mensch kan een betere vrouw verlangen — en ze was een dame, een Bramley! Hij weigerde vierkant, hij beleedigde mij — en haar. Ik word nog woest, als ik er aan denk. Laten we er maar niet meer over spreken. Hij zal nu wel inzien, hoe 'n gek hij geweest is, denk ik. Hij zou nu wel gauw toehappen.”

Hesketh keek hem vlug aan.

„Bedoelt u...?”

„Ik bedoel,” zei de oude man, één der papieren aanrakend, „dat ik mijn geld en goed aan Clytie Bramley vermaakt heb.”

Hesketh sprong op en ging toen vlug weer zitten, op zijn lip bijtend van ergernis om dat gemis aan zelfbeheersching.

„Op voorwaarde, dat ze met Wilfred trouwt. Als ze weigert, krijgt hij alles. Als hij weigert, krijgt zij het vruchtgebruik voor haar leven en daarna komt 't aan jou.”

Uitslag van de Prijsvraag voork. in den Premieroman „In Stille Getrouwd”

Op verzoek van de Administratie der *Holland-sche Bibliotheek*, deelen wij hier den uitslag mede van het letteraadsel, hetwelk voorkwam in het premieboek „In Stille getrouwd.”

De gevraagde woorden waren:

van 1 tot 2 ABRAHAM

van 3 tot 4 BREKER

van 5 tot 6 REKEL

van 7 tot 8 AKER

van 9 tot 6 HEL

van 10 tot 4 AR

Alleen 2 M

De *Hoofdprijs*, een open eiken boekenkast, is bij loting ten deel gevallen aan den heer *H. J. Collou, Wijk bij Duurstede*. De overige prijzen, 12 rijksdaalders, heeft het lot toegewezen aan de dames en heeren: *A. G. L. Panhuyzen, Pauwenlaan 2, 's Gravenhage; M. Elzenaar, Kastanjestraat 8,*

Chevremont, (L.); Speckmann, Magdalenalaan 43, Hengelo; M. Dalebout, Piccardstraat 50, Goes; A. Brak, Alb. Cuypstraat 44, Zwolle; J. Muller, Nieuwsteeg 39, Hoorn; van Kooperen, Hoogensteenweg 49, Breda; G. G. Drenth-Huizinga, H. W. Mesdagstr. 40, Groningen; L. van Dommelen, Marnixlaan 82, Amersfoort; Jos. Nusslein, Rijnkade 41, Arnhem; A. J. de Block, Pretoriastraat 5, Leeuwarden; J. S. de Waard, Paul Krugerstraat 12, Assen.

SPORT VAN DE WEEK

↓ Fabelachtig snelle tijden op de Olympische Spelen. Op onze kiek de finish 400 M. hardloopen, over welk nummer de Californische looper Carr 46.2 sec. deed. Het schijnt haast ongelooflijk.

Een speermorp van 72.71 M. Dit kunststuk leverde de Fin Järvinen, wiens konterfeitsel wij hier afbeelden, eveneens op de Olympische Spelen.

↓ Olympisch fotonieuws. De bekende Finsche lange-afstandlooper Lethinen, die voor de 5000 M. slechts 14 min. 50 sec. gebruikte.

Athletiekwedstrijden van de A. V. A. C. op de Sintelbaan. Kiekje uit het nummer 5000 M. snelwandelen, waarbij de Rotterdammer Gubbels (geheel rechts) zooveel op de 2000 als 3000 M. het Ned. record verbeterde.

De bekende Free Foresters speelden weer in ons land. Kiekje tijdens de match achter het stadion, maar de Engelsche gasten met innings winnen. De Hollanders aan bat.

De stayers-kampioenschappen in het Stadion Schlebaum, kampioen 1932, in gezelschap van zijn gangmaker Käser (links) Snoek, 2de, en eenige officials.

Korteboan-draverijen te Alkmaar, georganiseerd door de Kennemer Sportclub. „Peter Merrigan” wint de eerste serie met als berijder J. Borst.

Jubileum-zeilwedstrijden van de watersportvereniging „Loosdrecht” ter gelegenheid van het 20-jarig bestaan. De „Snip”, welk schip beslag legde op den hoofdprijs voor alle dagen.

De Wraak

VAN IVO HERMANN

door

B. FLETCHER ROBINSON

M

Ik geloof, dat hij krankzinnig is, sir Richard," zei de jonge dokter tot den directeur. „En anders is 't een geval voor de politie."

Hij legde een notitie-boekje in den lichtcirkel van de studeerlamp. De beroemde geneesheer deed het open, en zag het vluchtig in.

„'t Lijken me allemaal berekeningen en aantekeningen over zaken," zei hij.

„'t Staat achterin..."

„Hoe komt de man hier?" vroeg de directeur, in het boekje bladerend.

„Een ongeluk. Hij wou den Commercial Road oversteken, toen hij door een vrachtauto werd aangereden en tegen den grond geslagen. De politie dacht, dat hij ernstig gewond was, en ze brachten hem hier; maar ik kan niets van belang vinden. Ik geloof, dat hij niets heeft dan uitputting en overspannen zenuwen. Ik heb hem wat gegeven om te slapen. Toen ik hem onderzocht, vond ik het boekje tusschen zijn kleeven, ik keek 't in, om naam en adres te zoeken, en toen vond ik dat dagboek. Daar hebt u 't net — hier begint 't."

„Goed, ik zal 't lezen. Wacht u maar niet."

De groote man draaide zijn stoel in een makkelijken hoek en las:

Woensdagnacht één uur. Als dit ooit in menschenhanden komt, en niet wordt vernield door apen en duivels, moet het naar de politie gebracht worden. Als die gaat naar den grooten kelder van den dierenhandelaar Ivo Hermann, op den Commercial Road, en de derde kooi rechts opendoet, heeft zij de plek gevonden, waar ik vermoord ben. Waar mijn lijk verborgen zal zijn, als er tenminste nog iets van overblijft, kan ik niet zeggen.

Hedenavond om zeven uur ben ik, Cecil Ransome, electricien, Victoria Street 19, door genoemden dierenhandelaar in een kooi gelokt, onder voorwendsel, dat daar electrisch licht moest worden aangebracht, en er toen in opgesloten. In dezelfde kooi liet hij een reusachtigen gorilla. God geve, dat ik mijn verstand houd tot het einde.

Dit heeft hij gedaan uit wraak, omdat ik verloofd ben met een meisje, Mary Fane, dat hem ruim een jaar geleden heeft afgewezen. Het aapbeest komt dezen kant op. Ik moet...

Het is weer kalm. Hermann is mijn moordenaar, dóór dien aap, want hij wist en zei me, toen hij me met het dier opsloot, dat het me vroeg of laat in stukken zou scheuren, „zooals een vrouw een lap linnen verscheurt," waren zijn woorden. Hiermee heb ik eigenlijk al genoeg gezegd, om hem aan te klagen; maar om mijn geest af te leiden van den angst voor den dood, die mij onophoudelijk dreigt, zal ik verder gaan met schrijven tot het einde, en alles opschrijven, wat er gebeurt, zoolang ik kan.

Toen Hermann me vanavond verliet, kwam zijn groote aap op mij toe, zoodat ik mijzelf in mijn angst al als verloren beschouwde. Maar ik bemerkte, dat hij voor 't oogenblik alleen maar nieuwsgierig was. Hij plukte voortdurend aan mijn kleeven, scheurde er een stuk of wat knopen af, waarbij ik alleen een paar schrammen opliep. Met één ruk trok hij een heele mouw van mijn jasje af. Ik had de tegenwoordigheid van geest, om maar steeds doodstil te blijven liggen, en na een poosje liet hij me met rust, en ging in den hoek van de kooi op zijn stroo liggen.

Mijn lichaam is stijf en doet pijn van de vloer-tegels, maar ik durf geen andere houding aan te nemen.

Ik heb geen hoop op redding, want niemand weet, dat ik hierheen ben, en hij had me door de telefoon ontboden, dus een briefje vindt men ook niet. Er zijn in deze week al eens meer menschen verdwenen. Dan werd de rivierpolitie gewaarschuwd; men zal wel een poosje naar mijn lijk dreggen, en mij dan vergeten.

Ik had graag dat men aan den heer Fane, Marlow-villa, Abbey Road, liet weten, dat mijn

laatste gedachten voor zijn dochter waren, en dat ik hem verzoek, al het mogelijke te doen, om haar te troosten.

Hij slaapt onrustig en maakt onophoudelijk geluiden. Ik kan hem precies onderscheiden; hij ligt in den donkersten hoek van de kooi. Ik geloof, dat ik gek geworden zou zijn, als Hermann dat gasvlammetje niet had laten branden, zoo klein als 't is.

Ik dacht aan mijn zakmes, doordat het me bij 't liggen pijn deed. 't Grootste mes is vrij sterk. Ik heb 't mes verstopt in de overgebleven mouw. Misschien zou ik hem kunnen dooden, als ik hem in 't oog trof. Maar zelfs in zijn doodstrijd zou hij me nog verscheuren. Ik zal wachten tot de laatste worsteling, voor ik het gebruik.

Vijf uur. Toen hij de kooi begon rond te wandelen, was ik weer in mijn kinderjaren. Ik moest mijn zakdoek in mijn mond stoppen, om niet te schreeuwen. Hij is nu weer kalm, maar hij heeft een uur lang heen en weer geloopt voor de tralies. Hij moet kolossaal sterk zijn. Ik kon tegen het gaslicht buiten zijn schouderspieren zien opzetten en weer inzakken. Toen kreeg hij een melancholieke bui, en kroop over den vloer, schokkend van 't snikken. Maar even plotseling kreeg hij een bui van wilde woede. Hij sprong tegen de tralies op, rukte er aan tot ze ratelden in hun steunholten, en zijn geschreeuw daverde door de kooi. Ik was zoo bang, dat ik me niet verdedigd zou hebben, als hij me toen had aangevallen. Maar ik geloof, dat hij vergeten had, dat ik er was. Ik weet zeker, als hij er aan gedacht had... maar wat doet 't er eigenlijk toe. 't Is nu weer stil in 't stroo.

Donderdagavond. Een verschrikkelijke dag. Kwelling van lichaam en ziel. Zóó komt de waanzin. En toch — neen, het is geen hoop, want het opent me geen uitweg — toch kan het zijn, dat Hermann een andere manier zal moeten zoeken, om mij om 't leven te brengen. Maar zelfs dit zal wel dwaze verbeelding zijn. Het beest is grillig. Hij kan de volgende minuut weer veranderen — deze minuut, terwijl ik schrijf.

Toen ik gisteravond op was gehouden met schrijven, dommelde ik in. Ik werd wakker door zijn geschreeuw. De aap stond aan de tralies te trekken, en daar stond Hermann, met een lantaarn boven zijn hoofd, de kooi in te kijken. Hij schrok, toen ik me bewoog, en zijn lippen vertrokken tot een caricatuur van een lachje.

„Je lag zoo stil," zei hij. „Ik dacht, dat je nooit meer wakker zou worden. Misschien doe je dat vanavond wel. Wie weet! Ik zal jullie nu maar je ontbijt geven."

Met een ijzeren staaf maakte hij 'n kleinen rooster los, rechts bij den vloer van de kooi, en hij duwde er een groote kom rijst en vruchten door, die hij had meegebracht. Toen de aap daarnaar greep, liep de duivel naar den anderen kant en gooide me tusschen de tralies door een pakje toe.

„Brood met vleesch," zei hij. „Water kun je vinden in den trog boven in de kooi."

En toen begon hij te schelden en allerlei praatjes te maken over iemand, die mij zeer dierbaar is. Ik werd woedend, waar ik me nu nog over schaam. Hij scheen daar erg veel plezier in te hebben. Ik vergat het gevaar, sprong tegen de tralies en bleef daar tieren als een bezetene.

„Jullie komen prachtig bij elkaar," zei hij. „Zijn 't nu twee apen of twee menschen? Ik kan tenminste den man niet van 't beest onderscheiden."

Ik keek opzij. Geen meter van mij af hing de gorilla aan de tralies, en keek naar ons. Het leek wel, of hij het begreep.

Het moet wel een paar uren geduurd hebben, dat de aap op zijn hurken vóór mij op den grond heeft gezeten. Hij heeft me al dien tijd knorrig en nieuwsgierig bekeken. Het leek wel, of er een monsterachtig leelijk mensch als rechter voor me zat, en probeerde, een moeilijk raadsel op te lossen. Als ik me maar heel even bewoog, werd hij boos. Ik werd stijf en dof. Ik had sinds den vorigen avond niets gedronken, en mijn keel was als stof. Eindelijk werd ik roekeloos — een beetje vroeger of later, wat kwam het er op aan? Ik stond op, zoo kalm als ik kon, en ging naar de tank boven in de kooi. De volgende seconde werd ik tegen den muur geslingerd, en mijn jasje was verscheurd van den hals tot het middel. Het ontnam me allen moed. Ik begon woest te huilen en snikte als een schooljongen, en stond maar aan mijn pijnlijken arm en hand te wrijven. Maar hij viel me niet meer aan. Hij hobbelde naar de tralies, en begon daar weer zijn gevangenenmarsch, heen en weer, heen en weer.

Een uur later bereikte ik de tank, en ik dronk. Toen kroop ik terug naar mijn plaats tegen den linkermuur. Hij viel me bij dit alles niet lastig. Ik at mijn brood op, en voelde me sterker staan tegenover den dood, al had ik meer dan ooit het leven lief.

Om vijf uur kwam Hermann weer met eten.

Ik kan niet zeggen hoe ik er op gekomen ben. Ik heb geprobeerd, 't me te herinneren, maar ik kan het niet uitleggen. Het was, toen Hermann zich omkeerde om heen te gaan, en de aap aan de tralies stond te rukken; toen stond ik op en rende naar hem toe, naast hem, en ik deed hem na, ieder gebaar, iederen schreeuw. Toen het weer stil werd, keken het beest en ik elkaar aan als twee vijanden, die elkaar op neutraal grondgebied ontmoeten. Ik voelde me niet bang. Zoo is de hoop in mij gekomen. Hoop? Kan ik het zoo noemen?

Vrijdag twaalf uur. Ik heb vannacht vier uur geslapen. Hermann kwam om negen uur met het eten. Ik kon zien, dat hij 't niet begreep, maar hij zei niets. Toen hij weer wegging, rukte ik aan de tralies, maar nu alleen, want de aap zat stil naar me te kijken. Toen ik ophield, liep ik terug naar mijn plaats. Terwijl hij zijn eten opat, keek hij voortdurend naar me, maar hij liet me met rust.

Later, toen hij op zijn stroo lag te slapen, had ik den moed, de tralies te bekijken. Ze zijn stevig en zitten rotsvast. Het hek in 't midden zit vast met een groot en zeer sterk hangslot.

Acht uur. De aap heeft me geslagen en mijn eten afgenomen. En ik heb zoo'n honger. Hij vernietigde het voor mijn oogen, en de andere duivel stond er voor de tralies naar te kijken en lachte. Hij had zelf eten genoeg. Waarom moest hij dan mijn beetje nemen? Goed. Wacht maar tot je slaapt. Ik weet, wat ik riskeer. Maar hij heeft mijn eten gestolen, al wat ik had, en 't voor mijn oogen door 't vuil gewreven. Dat is genoeg. Mijn sterke, scherpe mes is mijn vriend.

Zaterdagochtend elf uur. Ik begrijp nu zelf niet, hoe ik gisteravond zoo dwaas kon zijn. Als ik mijn kinderachtige wraakzucht had kunnen hotvieren, was ik er dan beter op geworden? Het is de man, dien ik vreezen moet, en niet het beest. Maar ik zal het toch neerschrijven.

Tegen middernacht sliep hij. Heel langzaam en voorzichtig, om niet 't minste geluid te maken, kroop ik naar het stroo, waar hij op lag. Ik had het mes open in mijn rechterhand, met mijn duim op het heft, om 't dieper in te kunnen drijven.

De aap lag in een soort nest. Ik kwam langzaam overeind en keek over den strooien rand. Hij lag op zijn rug, met opgetrokken pooten, zijn borst rees in diepe snikken. Er hingen tranen aan de

haren onder zijn gesloten oogen. Het leek een man, die in het uiterste verdriet in slaap was gevallen. Ik had geen betere gelegenheid kunnen treffen.

Maar ik kon niet toeslaan. Het was een caricatuur van menselijkheid. Hem doodsteken zou moord zijn — zoo leek 't me toen tenminste. Was 't arme beest óók niet een gevangene, die niet ontsnappen kon, evenals ik? En hij moest een heerscher zijn geweest in zijn eigen land, een vrijbuiters van het woud, waar alle andere dieren voor wegkropen. Het was waarschijnlijk meer nieuwsgierigheid dan boosaardigheid geweest, dat hij mijn eten had weggenomen. Bij die gedachte slonk mijn toorn. Ik zonk terug naar den grond. Maar ik was te laat. Met een plotseling geknor stak hij zijn kop boven den strooien wal uit. Een arm schoot uit en greep me bij den schouder. Hij lichtte me zacht omhoog. Het mes gleed me uit de vingers, en was verloren.

Hij keek me een paar oogenblikken benieuwd aan, terwijl ik bijna opgelucht op den dood wachtte. Maar er was geen toorn in zijn oogen. Eindelijk nestelde hij zich weer in het stroo, met zijn arm nog om mij heen gekneld. Ik deed geen poging om te ontsnappen. En zoo hebben twee rampzalige wezens zij aan zij geslapen in de gemeenschappelijke gevangenis.

Zaterdagavond acht uur. Hermann wordt boos. Hij had vanavond een zweep meegebracht, en sloeg er mee naar den aap. Die werd daar ontzettend woest van; maar ik ben nu niet bang meer voor hem. Hermann stond door de tralies tegen ons te schelden en te vloeken. Hij wordt hoe langer hoe droller, en wij zijn in zijn macht. Hoe moet het afloopen?

Zondagmiddag. Zou zij erover tobben, waar ik gebleven ben? Zou ze nog hoop hebben? Maar ik doe wijzer, aan zulke dingen zoo weinig mogelijk te denken....

Maandagmorgen vijf uur. Ik ben opgehouden met dansen voor de tralies. Ik weet nu wel zonder pantomime, wat ik in mijn hoofd heb.

Maandagmiddag. Ik heb geen tijd om te schrijven. Zou 't me lukken, 't hem aan 't verstand te brengen?

Dinsdag. Het gaat goed. Hij let tenminste op. Maar Hermann heeft ons eten sterk ingekrompen. Ik kreeg vandaag maar één snee brood. Ik ben buitengewoon moe. Misschien is 't toch al te laat.

Woensdagmiddag. Ik ga 't opschrijven. Wat er ook gebeurt, er moet een herinnering van achterblijven.

Maandag bekeek ik het hangslot van het hek, dat ons hier gevangen houdt. Het is een nieuw, gecompliceerd model. Ik zag al gauw dat ik niet hoefde te probeeren, het los te krijgen. Hermann inspecteert het trouwens iederen keer, als hij komt. Hij is slim genoeg om me ervan te verdenken, dat ik een vijl improviseer. Er loopt een sterke stang door de kram, maar de kram zelf is van oud ijzer, zwaar geroest. Toen ik er op studeerde kwam de aap naast me staan. Ha vriend, dacht ik, als ik maar zoo sterk was

als jij, of als jij begreep, wat ik begrijp....!

Zoo kwam het idee in me op.

Ik heb nu een beetje invloed op hem gekregen. Hij schijnt 't ontzettend leuk te vinden, alles na te doen, wat ik doe. Dinsdagavond begon hij te snappen, dat het kranig en prettig is, aan het hangslot te rukken. Vanmorgen ben ik verder gegaan; ik gebruikte al mijn kracht — al was dat niet veel — en maakte veel vertoon van zwoegen en trekken. Hij scheen 't heel interessant te vinden. Ik denk, dat hij op een vreemde aapachtige manier spotte met mijn zwakheid. Misschien probeert hij 't straks ook, en dan....

Later. We zijn vrij, vrij, vrij, ! Kranige aap, we zijn vrij!

Wacht vriend, wacht. We moeten rekening houden met meneer Hermann. De kelderdeur kunnen we niet forceeren. Als hij merkt, dat we achter de tralies vandaan zijn, laat hij ons alle twee doodhonger. In je honger zul je alles vergeten. Je zult me doden. Heb dus geduld, broeder aap.

Ik ben licht in mijn hoofd van vreugde, ik heb dwaasheden geschreven. Omstreeks vier uur begon de aap hard aan het hangslot te trekken, zoodat het in zijn vingers sneed. En toen, in plotselinge woede, gebruikte hij al de kracht, die de natuur hem gaf. De zware harige spieren zwollen. De tralie, die hij vasthield als steun, boog als een riet. Ik schreeuwde het uit, half van pret half van angst, terwijl ik toekeek, en hij antwoordde me met zoo'n schreeuw, dat ik achteruitsprong, alsof ik geslagen was. Door dien schreeuw heen klonk het doffe knappen van brekend ijzer. De kram is gebroken. Hij zwaaide het hangslot boven zijn kop, en viel toen op den grond.

Over een paar minuten komt Hermann. Wij zitten tegen den muur gedrukt. Ik heb nu niet de minste moeite meer met hem. Hij zit geduldig naast mij gehurkt, en kijkt maar naar de deur. Er dreigt dood in zijn oogen. Als ik Hermann

niet waarschuw, zal hij vast en zeker.... Maar wat kan ik doen? Goed nadenken: wat kan ik doen?

Ik hoor den stap van Hermann buiten. Hij blijft staan, en morrelt aan de sloten. De aap zit gespannen als een boog. Zijn oogen branden als gloeiende kolen. Zijn groote tanden komen bloot als het gebit in een doodshoofd. Hermann komt binnen. O mijn....

„Neemt u niet kwalijk, dat ik u zoo lang heb opgehouden, sir Richard,” verontschuldigde de jonge dokter zich.

De directeur liep heen en weer door de kamer, met gebogen hoofd, de handen achter den rug saamgenepen. Het vreemde dagboek lag op zijn bureau.

„'t Is niets,” antwoordde hij, zonder op te zien. „Ik heb iemand met een wagen naar dat adres uit het dagboek gestuurd, en 't meisje is megekomen met haar vader. Ik vond, dat ze 't moesten weten, als 't waar was.”

„En?”

„Wat zij zeggen klopt allemaal. Ze hadden heel Londen afgezocht, en hem al zoo ongeveer opgegeven.”

„En hoe maakt hij 't?”

„Zeer zwak, maar niets ernstigs. Over een paar dagen is hij beter. Nog iets anders, sir Richard?”

„Ik zal zelf even gaan kijken. U moest Scotland Yard maar even waarschuwen en ze dat adres op Commercial Road geven. Ze mogen wel een brancard meenemen. 't Zal wel een griezelig geval zijn. En dat beest zal ook nog wel los zijn, en dol van bloed. Ze mogen wel revolvers meenemen.”

„Jawel, sir Richard. En het dagboek?”

„Dat zal ik wel bewaren. Als hij sterk genoeg is, kan hij de politie zelf de geschiedenis vertellen. Ik weet nog niet zoo zeker, of dat dagboek hem niet met onze kreuple wetten in botsing zou brengen. Maar 't was zijn eenige uitweg, meneer Thompson, zijn eenige uitweg.”

Blijf uit de buurt.
(foto Ufa)

Te Wassenaar wordt dit jaar een groot internationaal Padvindere-kamp gehouden. 't Defilé der zeepkenners voorbij Prins Hendrik.

UIT DE KAMPEN

De Ned. Bond van Abstinente Studeerenden heeft een eigen kamphuis te Oldenbroek op de Veluwe. Het bereiden van de maaltijden.

Een kijkje in het Ned. Studenten Werkkamp te Bakkeveen (Friesland), waar men vrijwillig rijwielpaden aanlegt.

De zomervacaties zijn in vol-
len gang en de jeugd trekt
uit de steden naar buiten
om een portie gezondheid en
levenslust op te doen — zoo dit
al noodig mocht zijn. Verschil-
lende groote jeugdorganisaties
hebben hun eigen kampterreinen
of kamphuizen, welke aan de
leden een aangenaam verblijf ge-
durende den zomer verschaffen.
Een viertal foto's uit 't kampleven
— het woord in ruimen zin ge-
nomen — reproducereen wij hier.

*Dicht bij huis blijven de jongens en
meisjes van het Amsterdamsche „Ons
Huis”. Op de grasvelden rond de hoofd-
stad worden zij iederen dag bezig ge-
houden met handenarbeid en spelletjes.*

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

Ralph Felton — alleen reeds de gedachte aan dien schurk deed hem trillen van verontwaardiging en opwinding. Hij was een duivel, geen vezel aan hem gaf aanleiding tot een mildere beoordeeling.

Die kerel had gebruik gemaakt van de gastvrijheid der Indianen, om hen op de meest lafhartige manier te dupeeren — dat was één zijde van zijn karakter. Doch er waren nog ergere dingen in het leven van dezen dronkaard, losbol en dief... een lagen, gemeenen dief, die vrouweneer opofferde voor een handjevol goudstukken.

Hij was een geboren misdadiger. Hun eerste samenzijn had dit reeds bewezen.

Martin had destijds Felton gered uit de handen van een aantal Dago's — de kracht van den ervaren man had den onervaren, pas van huis gekomen jongeling geholpen. Wel hadden de Dago's, die in al hun misdadigheid dikwijls een eigenaardige ridderlijkheid vertoonden, hem gegrepen voor een zeer laagbaar feit, doch nieuwelingen zijn vaak niet wijzer. Martin had hem althans uit zijn benarde positie verlost. Hij herinnerde zich nog, hoe hij reeds instinctmatig iets tegen Felton had gevoeld en vooral onaangenaam werd getroffen door zijn manieren, die vaak te kruiperig waren. Toch had hij dit alles bij den jongen man door de vingers gezien. Hij had gedacht, dat er nog wel iets met hem te bereiken zou zijn.

Hij had hem onder zijn hoede genomen en hem na een poosje de verantwoordelijke leiding gegeven over een kleine handelsnederzetting in Belem. Hij had zelfs meer gedaan dan dat. Hij had hem een zeer geriefelijk onderdak bezorgd bij groote vrienden van hem, de Eloendros.

Hij wist bij voorbaat, dat de Eloendros goed voor den jongen zouden zijn. Het waren vriendelijke menschen, ruim van opvatting, edelmoedig en gastvrij. Ralph Felton had volkomen de gelegenheid om te toonen wat er in hem zat, door zijn arbeid op de nederzetting en in den familiekring van de Eloendros. En toen Martin, na een vrij langdurige afwezigheid, in Belem terugkeerde, vond hij zijn zaken zóó geheel verwaarloosd door allerlei oplichterijen, dat er ter plaatse voor hem niets meer viel aan te vangen, terwijl de Eloendros van alle kostbaarheden en geld waren beroofd, en het ergste was, dat de zachte en vertrouwensvolle Juanita Eloendros, die toen nog niet veel meer was dan een kind, haar oogen in eenzaamheid zat uit te schreien — met goede reden. En Ralph Felton, de bedrijver van al deze laagheden, was met de noorderzon vertrokken.

Hij was de oorzaak. Op deze wijze had hij op vertrouwen, vriendschap — en liefde geantwoord. En dat was nog niet eens het eenigste, dat hem kon worden toegerekend. Hij was schuldig aan nog een dozijn andere daden van hetzelfde soort.

In Tampica had hij Martin's naam gebruikt om entrée te krijgen bij eenigen van Martin's vrienden. Hij had weloverwogen den rijkste en invloedrijkste uitgekozen om zijn lage plannen te kunnen volvoeren. Mesurar, de vriendelijke oude hidalgo (Spaansch edelman en grondbezitter), had hem met open armen ontvangen en al spoedig met het toezicht over zijn bezittingen belast. Felton had deze gelegenheid wederom aangegrepen om op de meest minderwaardige wijze den niets vermoedenden man voor groote sommen op te lichten. Bovendien was er nog het nichtje van Mesurar. Hoe was het toch mogelijk, dat zoo'n schurk een dergelijk overwicht verkreeg over vrouwen? Gelukkig was Martin hem op het spoor gekomen en in Tampica gearriveerd, vóór hij zijn plannen volledig ten uitvoer had kunnen brengen. Felton had Tampica verlaten, zoodra de zeilen van de „Evelyn Hope” in de haven verschenen en met hem was tevens het nichtje vertrokken, want deze was de bezitster van talrijke en kostbare juweelen.

Welk leed had er over de Mesurars kunnen komen, indien Martin niet op het allerlaatste oogenblik

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Te Saluce in Zuid-Amerika arriveert een klein gezelschap Engelschen, bestaande uit de heeren Paul Glen, Bevis Probyn, de dames Jennifer Daun en Liliás Seyler. Zij voeren een groote hoeveelheid goud met zich mede, waarop de roofzuchtige bevolking loert. Het gezelschap scheept zich in aan boord van de Evelyn Hope, welke onder bevel van den wakkeren kapitein Sondes staat. Rooverbenden onder aanvoering van Pascohas en Cipriano probeeren het schip te bemeeisteren. Dank zij het krachtige optreden van Sondes wordt dit verhindert en men kiest zee naar Fogasta. Daar wil men een halfbroer van Jennifer, Ronald Buckingham, uit de gevangenis bevrijden. Evenwel wordt het schip door Pascohas opnieuw achtervolgd. Met groote moeite ontsnapt men uit de haven naar volle zee. Daar begint de achtervolging opnieuw. De Evelyn Hope weet echter in een kreek te ontsnappen. Door een groot waagstuk uit te halen gelukt het aan Sondes en Jennifer de machines van hun achtervolgers onklaar te maken. Tusschen de kapitein en miss Daun groeit een wederzijdsche genegenheid, tot woede van Liliás Seyler. Zij weet dat de halfbroer van Jennifer dezelfde is als Ralph Felton, de grootste vijand van Martin Sondes, en laat zich dat in den loop van een gesprek ontvallen.

in Tampica was gearriveerd om het ergste te vrijdel. Doch daar het Ralph Felton was, waren de juweelen toch voorgoed verdwenen. Hij was niet de man om ze ten einde raad weg te werpen of achter te laten tijdens de zeer intensieve vervolging, die op hem was begonnen. Iets anders was het met het meisje. Dit liet hij zonder meer ergens achter en gelukkig werd zij gered — doch nadien was er een diepe wond geslagen in de groote vriendschap, die er tusschen Martin Sondes en de Mesurars bestond.

Felton bekommerde zich natuurlijk om dit alles niets. In geen enkel opzicht bezat hij nog eenige deugd. Hij was een man, die slechts op eigen voordeel was bedacht en dit zocht te bereiken op een lage, misdadige wijze. De eenigste manier van handelen tegenover hem bestond in een voortdurende vervolging, ten einde de uitvoering van zijn daden zooveel mogelijk te voorkomen.

Martin had dit onophoudelijk gedaan. Hij had zich ten doel gesteld elk spoor te volgen, dat kon leiden tot ontdekking van Ralph Felton. Hij had hem uit vele plaatsen verjaagd. Hij was dikwijls juist op tijd aangekomen om schurkenstreken te voorkomen. Hij was den man voortdurend op de hielen geweest, hoewel deze te glad was om zich te laten vangen... Dat was het, wat de sluwe oplichter bedoelde, toen hij in zijn brieven aan Jennifer Daun schreef, dat hij zich nergens kon vestigen om te trachten fortuin te maken, omdat die wraakzuchtige man het hem voortdurend onmogelijk maakte... Hoeveel waarheid stak er in deze woorden, doch hoe moesten zij in werkelijkheid worden uitgelegd! Waarheid was het eveneens, dat Ralph Felton's leven gevaar liep, indien hij in Martin's handen geraakte... groot gevaar zelfs. In San Illara, in November 1919, was het bijna gebeurd.

Martin Sondes had gehoord, dat Ralph zich daar bevond, en hij was hem over land achterna gegaan. Hij had den schurk in het nauw gedreven. In een smerig, klein dievencentrum hadden ze het uitgevochten. Felton had getracht hem neer te schieten, doch Martin gaf er de voorkeur aan hem met bloote handen te lijf te gaan. Hij had den vent ontwapend. Toen hadden zij gevochten en Felton had verschillende rake klappen in ontvangst moeten nemen. Op een gegeven oogenblik had hij voorgewend bewusteloos te zijn geslagen. Martin had zich omgedraaid en bevel gegeven, dat de politie zou worden gewaarschuwd. Van dat moment had Felton gebruik gemaakt om op te springen, een mes te grijpen en Martin hevig in den rug te steken. Zijn bedoeling was geweest hem te dooden, en het was een wonder, dat dit niet was gelukt. Hij had Martin voor vele maanden op het zieken-rapport geplaatst, doch zelf weten te ontsnappen. In Fogasta had hij zonder twijfel, onder den naam van Ronald Buckingham, wederom allerlei lage streken uitgehaald.

Of was dat soms ook een leugen? Was dat een onderdeel van den streek, dien zij met hem hadden uitgehaald? Was de geschiedenis van zijn gevan-

genschap in Fogasta even valsch als Ralph Felton's geheele leven? **No. 8**

Toen de dageraad aanbrak, liep kapitein Sondes nog steeds met zwaren pas het dek op en neer, terwijl hij zichzelf telkens weer deze vragen stelde. Was hij er op bedrieglijke wijze toe gebracht, de belofte te doen Ralph Felton te redden van de gevolgen, die hij van een nieuwe misdaad moest ondervinden?

Hem ontging het schitterend schouwspel van de opkomende zon. Hij zag niet, hoe Jennifer bij de verschansing stond, geheel verloren in de prachtige kleurschakeeringen, die hemel en zee boden. Hij zag haar slanke gestalte, haar opgewekt, vroolijk gelaat niet eerder, dan toen zij hem aansprak en hem goedenmorgen wenschte met denzelfden opgewekten klank in haar stem, als waarmede zij hem goedenacht had gewenscht.

Het geluid van haar stem was voor hem als een dolksteek. Hij bleef staan en richtte zijn starrenden blik op haar. Met zijn donkere, sombere oogen bezag hij haar liefelijke verschijning. Het geluk, dat zij tot op dat oogenblik nog voelde en dat uit geheel haar houding bleek, was voor hem als een toppunt van bedriegerij. Hij haatte haar. Met een blik, die haar met de grootste verbazing vervulde, wendde hij haar den rug toe, haar achterlatende in een diep geschokten en verwarden toestand. Hij zat niet bij het ontbijt aan. Hij ontweek hen allen, toen zij aan dek verschenen. Tijdens de lunch vernamen zij, dat hij zijn maaltijden alleen in de kajuit nuttigde. Jennifer, pijnlijk getroffen en aan de grootste verwarring ten prooi, kon niet gelooven, dat de man van den vorigen avond zoo volkomen was veranderd in den man, die hij vandaag scheen te zijn, en zij maakte hem hierover een verwijt, toen hij duidelijk bewees in zijn houding te willen volharden.

„Ik doe, wat ik verkies, Miss Daun,” zei hij met schorre stem, terwijl hij zich van haar afwendde.

Miss Daun! En gisteravond was zij Jennifer geweest.

„Wilt u daarmee zeggen, dat ons gezelschap u onaangenaam is, Mr. Sondes?” vroeg zij, pijnlijk getroffen door zijn koele woorden.

„Ja, dat wil ik er mee zeggen,” klonk het en hij verliet Jennifer, die in stomme verbazing achterbleef, op het punt in tranen uit te barsten. Paul Glen, die naast haar over de verschansing leunde, balde zijn vuisten en zei woedend: „Hij is en blijft een groote schoff, die kerel. Hij is niet voor verbetering vatbaar.”

Liliás glimlachte bij dit alles stilletjes voor zich heen. Hoe onfeilbaar had Martin Sondes op haar opmerking gereageerd en in welk een verwarden toestand bracht hij de anderen. Haar zucht om tweedracht te zaaien was bevredigd... Doch hoe zeer wenschte zij dien man nog meer te treffen. Spottend zei zij: „Een aangeboren aard, iets wat een mensch van de natuur zelf heeft medegekregen, is niet te verbeteren, Paul. Die man is gewoon weer teruggevallen in zijn gebruikelijke, onhebbelijke houding.”

„Maar — gisteravond!” steunde Jennifer bijna.

„Toen was hij aantrekkelijk en voorkomend en zelfs bijna menschelijk,” spotlachte Liliás. „Doch in den ochtend komt het verstand. Hij is klaarblijkelijk woedend op zichzelf, dat een romantische omstandigheid, geholpen door een weinig maanlicht, hem zwak heeft gemaakt.”

„Maar dat is belachelijk,” riep Jennifer uit.

„Maar kind, is een dergelijk type niet altijd belachelijk?”

„Je spreekt onzin,” weerde Jennifer deze veronderstelling af; zij voelde dat, indien Liliás gelijk zou hebben, haar eigen meening, die zij zich omtrent Martin's karakter had gevormd, volkomen verkeerd zou zijn.”

„Jij kunt het 't beste weten,” glimlachte Liliás. „Misschien is het ten slotte *zijn* manier van liefde-uiting. Een teederheid, afgewisseld door hardheid,

HET WATER DAT ONTHAART

Tob niet langer over die overtollige haartjes op Uw gezicht en armen. Gebruik Eau Taky. Het neemt deze haartjes met wortel en al weg. Binnen drie minuten. • Eau Taky laat geen onaangename lucht na, want het is geparfumeerd. Het tast ook de huid niet aan. Integendeel. Het maakt haar blank en zacht als satijn • Wacht niet langer. Probeer het vandaag nog. Gij zult tevreden zijn •

Eau Taky is overal verkrijgbaar tegen den prijs van Fl. 1.25 per flacon.

Hoofdvertegenw.
Kuypers & C.
Prinsengracht 983.
Amsterdam.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam“ à $\frac{f 1.625}{f 0.125 \text{ per week}}$ per drie maanden ¹⁾

¹⁾ Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand intekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM“
N.Z. VOORBURGWAL 262

De modernste Radio ontvangers met wisselstroomvoeding

in mooie beeldhouwde dressoirkast als tekening leveren wij met prima Syrena luidspreker voor slechts **f 150.-**

Reeds duizenden Radio ontvangers werden door ons tot volle tevredenheid onze cliënten geleverd! — Betaling naar keuze!

Vraagt zonder uitstel onze catalogus No. 93

N.V. HEES & Co. - HAARLEM
Kruisstraat 33

100 Sigaren à f 6.-

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in fijne Sumatra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek: Engelschestee 12, A'dam. Voor het afhalen van sigaren geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.

S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschestee 12 - Telefoon 47327

In 't heden ligt 't verleden

De typische groene flacons met Old Cottage Lavender Water herinneren aan vervlogen tijden, toen de oude Engelse aristocratie in haar beroemde tuinen de lavendel kweekte. In het huidige wetenschappelijke Grossmith's distillatieproces bereikt de concentratie van dit oude parfum met de edele verfrissende eigenschappen dezer plant een hoogen trap van volmaaktheid. Daarom doet Old Cottage Water zoo weldadig aan en geeft een frisch aangenaam gevoel. Zeer verklaarbaar, dat dit ouderwetse fijne parfum voor de hedendaagse moderne vrouw nog niets van zijne aantrekkelijkheid heeft verloren

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAT 9, AMSTERDAM-C

GROSSMITH'S
Old Cottage
VERHEUL & CO
Lavender Water

Een abonnement voor weinig geld en dan nog een gratis verzekering op den koop toe.

Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken

hun overkomen in of buiten de uitoefening van hun beroep.

UITKEERINGEN:

bij levenslange invaliditeit . . .	f 2000.-
bij dood	= 600.-
bij verlies van 1 hand, voet of oog =	300.-
bij verlies van 1 duim of wijsvinger =	60.-
bij verlies van een anderen vinger =	30.-

Zie de Polis-voorwaarden.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Een maand geleden zag ik er tien jaar ouder uit!

„Er waren rimpels om mijn oogen en mijn mond, uitgezette poriën, en verontrustende voortekenen eener inzinking. Thans is mijn teint in elk opzicht even goed als die mijner bekoorlijke dochter die de wereld gaat intreden. Dit is toe te schrijven uitsluitend aan de wondervolle ontdekking van medische professoren der Weensche Universiteit, namelijk dat de huid kan eten. Zij kan voedsel in zich opnemen en in levende gezonde weefsels omzetten.

Niet de ouderdom, maar ondervoeding der huid brengt rimpels en inzinking teweeg. Ik leerde de voedingstoffen, voorgeschreven door bekwaame doktoren, kennen en in vier weken tijds zag ik er 10 jaar jonger door uit. Ik hoop, dat elke vrouw boven de 25 jaar dezelfde vreugde mag genieten.”

De beroemde Parijsche Crème Tokalon wordt met 10.000 gulden gegarandeerd die voedende bestanddeelen te bevatten, welke bekwaame autoriteiten zeggen uw huid noodig heeft om jong te blijven. Het zijn gepredigereerde olijfolie en versche room, geëmulsiioneerde groenten-extracten en eigeel, langs wetenschappelijken weg in Crème Tokalon gemengd. Zelfs in één nacht zal u nauwelijks geloofbare verbetering zien, en geregeld gebruik geeft aan uw teint een voortdurend jeugdig en mooi aanzien — fris, stevig en vrij van rimpels. Rose Crème Tokalon wordt 's avonds voor het slapen gaan gebruikt, witte (niet vette) Crème Tokalon des morgens. Succes wordt gegarandeerd of anders wordt het betaalde geld teruggegeven.

ABONNEERT U OP
DE STAD AMSTERDAM

Kon zelfs geen eieren verdragen.

Nu eet zij ze graag.

Toen deze 72-jarige vrouw een middel had gevonden tegen haar indigestie bleek het een middel te zijn, dat haar 70-jarige broer reeds lang gebruikte en waarmee hij zich tot een „toonbeeld van gezondheid“ opgewerkt had. Zij schrijft: „Jarenlang heb ik aan indigestie geleden en ik kon eenvoudig geen ei of aardappel eten. Dit jaar begon ik met de kleine dagelijkse dosis Kruschen Salts te nemen. En nu kan ik eieren en aardappelen eten zooveel ik wil — zonder eenige stoornis naderhand. Jaren heb ik geleden. Ik nam voortdurend een laxermiddel, maar het hielp niet. Mijn broer is een toonbeeld van gezondheid en geknipt voor een reclame voor Kruschen Salts. Hij is altijd vrolijk en gelukkig. Hij vergeet nooit zijn ochtenddos, evenmin als ik, nu ik er de waarde van ken. Mijn broer is 70 jaar oud en ik ben 72. We hebben alle reden

deze schitterende zouten te waardeeren. Ik beveel ze ook al mijn vrienden aan.” Mevr. M. E. M. De zes zouten in Kruschen helpen en regelen de lichaams-functies in velerlei opzichten. Uw maag, lever en nieren worden tot betere functie aangespoord. U weet niet meer wat indigestie, hoofdpijn en neerslachtigheid is. U voelt zich lichamenlijk en geestelijk als vernieuwd.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam-C.

wordt door sommige menschen als noodzakelijk beschouwd."

"Je spreekt op een afschuwelijke manier," zei Jennifer.

"Is er dan soms een andere verklaring voor die grondige wijziging in zijn houding?" vroeg Liliás, met een trilling van inwendige vreugde over het feit, dat zij alleen de verklaring hiervoor wist. Vreugde eveneens over het onverklaarbare, dat Jennifer in dit alles zag. Zij verliet Liliás in een booze stemming. Voor Paul was er niets onverklaarbaars in de houding van Martin Sondes en gering-schattend zei hij:

"Een verdere verklaring is ook niet nodig. Die kerel is niets anders dan een groote bluffer. Doch hij moet op zijn tellen passen. Hij gaat een beetje te ver."

Liliás greep deze gelegenheid aan.

"Ik ben het met je eens, Paul," zei zij op zachten, ernstigen toon. "Ik ga mij werkelijk een weinig ongerust gevoelen en ik kan je niet zeggen, hoe blij ik ben, dat wij in jou iemand hebben, op wien we kunnen vertrouwen."

"Ik zal je niet teleurstellen, Liliás," zei hij, "of-schoon wij ons in een moeilijke positie bevinden.

Wij kunnen zonder dien man werkelijk niets uitvoeren en bovendien is Bevis voor meer dan de helft aan zijn zijde. Toch ben ik niet van plan nog meer van hem te verdragen. Indien dat heerschapp niet in staat is ons op een fatsoenlijke wijze te behandelen, dan zal ik hem dat leeren op een wijze, die door hem zelf steeds wordt gevolgd — door brute kracht."

Diepe rimpels stonden op Paul's voorhoofd en zijn vuisten waren gebald. Hij meende werkelijk, dat hem dit mogelijk zou zijn, zóó verblind was hij door hetgeen hij aanzag voor Martin's onbeschoftheid. Een flinke kerel, die Paul, een flinke, sterke kerel, doch slechts wat al te spoedig om den tuin geleid.

Eigenaardig genoeg vroeg Martin Sondes zich op dat zelfde moment af, hoe het toch mogelijk was, dat hij zich zonder eenige achterdocht had laten misleiden door een liefvallige jonge vrouw.

De ontmoeting met Jennifer in den vroegen ochtend had toch eenigen indruk bij hem achtergelaten. Onuitwischbaar was het tafereeltje, dat hij plotseling had gezien — haar slanke gestalte, de mooie, openhartige oogen, haar geheele verschijning in het vroege zonlicht. Haar vriendelijkheid kon niet voorgewend zijn. Zij kon niet tegen hem samenzweren, hem bedriegen... Zij kon niet weten, wat Ralph Felton voor hem beteekende. Hij zag dit duidelijk in, nu hij geheel alleen in zijn hut stond, voor een der patrijspoor-ten leunend, den blik gericht op de eindeloze wildernis, die in de verte langs de kust opdoemde. Het was of het aanschouwen van Jennifer in dien vroegen morgen langzaam op hem inwerkte, en veroorzaakte, dat zijn woede bedaarde, en hem gelegenheid gaf kalm en helder de aangelegenheid onder de oogen te zien.

Een meisje als Jennifer was tot dergelijke daden niet in staat — diep in zijn hart voelde hij deze overtuiging. En toen hij dit eenmaal tegenover zichzelf moest toegeven, kwam hij meer en meer tot het inzicht, dat hij een dwaas was geweest om iets dergelijks zelfs maar te veronderstellen. Waarom, indien zij wist wie hij was of het zelfs maar vermoedde, zou zij dan zoo dom zijn, hem regelrecht naar den man te laten gaan, dien hij had gezworen zwaar te zullen straffen? Natuurlijk wist zij niet, wie hij was.

Hoe dwaas was hij toch, zich zoo tot

blinde woede te laten verleiden... En toch, was het wel zóó dwaas geweest?

Waarom hadden zij dan zijn waren naam verborgen gehouden? Waarom noemden zij hem Ronald Buckingham, terwijl zijn ware naam Ralph Felton was? Dit was iets, waarvoor hij niet onmiddellijk een verklaring kon vinden. Beteekende het soms, dat zij hadden ingezien, dat een man als Ralph Felton niet door hem zou worden bevrijd? Daar leek het wel wat op. Een andere verklaring was hier slecht mogelijk. Het meest aannemelijk was nog, dat zij niet wist, wat voor een schelm Felton was, en dat zij, vervuld van de gedachte om haar bloedverwant uit een zeer gevaarlijke positie te bevrijden, deze opofferende expeditie had aangevangen. Doch in dat geval moest haar het ware karakter van haar halfbroer worden onthuld. Was dit mogelijk? Zou iemand in staat zijn Jennifer met de — voor haar in het bijzonder — verschrikkelijke waarheid bekend te maken... Hij zelf zou het haar niet durven vertellen en bovendien evenmin wenschen, dat een ander het zou doen. En toch, indien zij het ten slotte niet wist, waarom dan dat verbergen van zijn waren naam? Dat was iets, wat hij maar niet kon begrijpen.

Neen, ten slotte kwam hij toch tot de overtuiging, dat het meisje niet van den waren toestand op de hoogte was en de geschiedenis, die zij hem over Buckingham vertelde, als de volle waarheid beschouwde.

Toch bleef de reden van het verbergen van den waren naam hem een raadsel. Nog immer streed hij met zijn twijfel, toen de stuurman in zijn hut kwam en hem mededeelde, dat zij de monding van een rivier hadden bereikt. Hij ging aan dek en zag de Paranie voor zich, de rivier, die naar Fogasta voerde.

Fogasta... en hij was nog immer besluiteloos.

Hij kon zelfs nog niet tot een besluit komen, toen Jennifer, met koele terughouding in haar stem en met een bleek gelaat, hem aansprak.

"De stuurman vertelde mij, dat wij morgen in den middag Fogasta zouden bereiken, kapitein," zei zij.

"Ja, dat is zoo."

"En wij hebben nog niet eens een plan opge-maakt."

"Neen," bevestigde hij, "er is nog niets geregeld."

"Dan zullen wij de zaken moeten bespreken."

Zomerarbeid.

„Nee,” zei hij, „nog niet. Ik moet eerst 'n beslissing nemen.”

Hij sprak meer tot zichzelf dan tot haar. De zakelijkheid in zijn toon maakte het meisje vertoorn.

„Kapitein Sondes,” riep zij uit, „ik kan mij uw gewijzigde houding niet verklaren. Ik vind, dat een kleine toelichting in dit opzicht wel noodzakelijk is.”

Hij staarde haar even aan. Zij zag er liefelijk uit, veel te aantrekkelijk... En toch had zij hem om den tuin geleid.

„Ik zal met u spreken, nadat ik tot het besluit ben gekomen, wat ik zal doen,” zei hij grimmig.

Woede schitterde in haar oogen. „Ik wensch niet op deze wijze te worden behandeld!” riep zij uit.

Hij haalde zijn schouders op en verwijderde zich. Paul Glen, met bliksemende oogen, ging voor hem staan.

„Ik wilde je dit even zeggen, dat je op een meer beschaafde wijze zult moeten optreden, begrepen? Je gaat te ver, onthoud dat,” beet hij hem toe.

„En als ik het niet doe?” vroeg Martin, terwijl hij hem kalm in het gelaat zag.

„Dan zal je worden geleerd, hoe je je hebt te gedragen,” dreigde Paul.

„Ik zal er aan denken,” zei Martin, terwijl hij hem voorbijstapte.

XIV. VERVOLGER EN VERVOLGDE.

Jennifer had met opzet Felton's waren naam verborgen gehouden. Dat betekende, dat zij wist, dat Felton een schurk was — tenzij er een andere verklaring kon worden gegeven. En slechts één persoon kon deze onder de bestaande omstandigheden verstrekken — Lilius Seyler.

Onmiddellijk na het diner, toen de avond reeds was gevallen, ging hij naar haar toe. Zij zag hem komen en verwijderde zich langzaam, zoodat er een flinke afstand was tusschen haar en haar metgezellen. Zij meende met hem te kunnen spelen, zooals zij tot dusverre steeds met mannen had gespeeld, ondanks het feit, dat hij zich hiertoe niet licht liet gebruiken.

Hij sprak kort: „Ik wensch u te spreken, Miss Seyler.”

„En waarover?” vroeg zij op haar zachten, tergend-langzamen toon.

„Laten wij er geen comédie van maken,” zei hij. „U weet precies, wat ik bedoel.”

„U is kort van stof,” zei zij, terwijl zij hem van onder haar halfgesloten wimpers aanzag. „Doch ik wil u toch wel de gelegenheid geven met mij een onderhoud te hebben.”

„Ik wensch de waarheid te weten omtrent die aangelegenheid met Ralph Felton!”

„Niet minder dan dat?” spotte zij. „U komt mij daar op een echte zeemansmanier overvallen en eischt niet meer of minder, dan dat ik mijn metgezellen verraad.”

„Dat hebt u reeds gedaan — met voorbedachten rade,” zei hij en zij vergaf hem deze woorden niet.

„Met voorbedachten rade?” herhaalde zij, terwijl zij haar wenkbrauwen optrok.

„Het is niet noodig, mij dat te verbergen.”

„Dat is integendeel wel noodig,” spotte zij. „In de wereld, vanwaar ik kom, is diplomatie de ruggegraat der samenleving. Ik ben niet van plan de vriendschap van mijn metgezellen op te offeren aan een woord, dat mij toevallig is ontsnapt.”

„Goed, dan zal ik mij tot Miss Daun moeten wenden.”

Zij lachte zachtjes. „Kapitein Sondes, ben ik niet zoo dom als de anderen?”

„Nog meer diplomatie?”

„Niets anders dan bluff. U tracht mij bang te maken met dreigementen over Jennifer.... Mijn

beste man, indien je had gedacht, dat het beter was geweest, was je wel eerst naar haar toegegaan.”

Hij keek haar fier in het gelaat.

„Zult u het mij vertellen?”

„In vertrouwen misschien. Ik mag je graag.... Wij hebben iets met elkaar gemeen, Martin. In vertrouwen....”

„Ik beloof in geen enkel opzicht geheimhouding.”

„Dan vertel ik je niets.”

„Maar ik moet het weten — zie je dat dan niet in?”

„Je zult het weten, Martin, doch in vertrouwen.”

„Ik geef je mijn woord. Nu, vertel op, weet Miss Daun wat voor een schurk haar halfbroer is?”

„Heusch, ik weet in de verste verte niet, wat voor soort schurk je bedoelt.”

„Een misdadiger, een oplichter — in elk opzicht een slecht mensch.”

„Dát weet zij zeker niet van hem.”

„Wil je daarmee zeggen, dat zij wel bekend is met het feit, dat er iets niet met hem in orde is?”

„Ik weet het niet,” antwoordde zij zacht.

„Waarom zeg je dan: Dát weet zij zeker niet van hem?”

„Omdat het mijn vast vermoeden is. Overigens bezit ik Jennifer's vertrouwen niet.... maar zij heeft toch wel zijn waren naam verborgen gehouden, nietwaar?”

Lilius schoot dit kleine pijltje af met de bedoeling hiermede een heel goeden zet te doen. Doch zij zag onmiddellijk, dat zij een fout had begaan. De arnzaligheid die uit dezen aanval sprak, had haar verraden. Hij zag nu onmiddellijk in, dat geen van allen op de hoogte was; ook Jennifer wist niets omtrent het ware karakter van Ralph Felton.... Indien Jennifer het had geweten, zou deze vrouw, hier tegenover hem, niets hebben nagelaten om haar aan de kaak te stellen. Zij had graag willen treffen.... doch had geen voldoende wapens bezeten. Jennifer wist het niet. Dit was voor hem nu een uitgemaakte zaak. Wat dat betreft, ging het lieflijke meisje vrijuit en in dit opzicht was zijn probleem opgelost.

Lilius zag uit het opklaren van zijn gelaat, dat zij een verkeerd weg had bewandeld. In plaats van hem voor een nog grooter raadsel te plaatsen, had zij hem de oplossing volkomen gegeven. Zij was woedend op zichzelf, doch voelde zich nog lang niet

geslagen. Zij had nog andere pijlen op haar boog. Direct schoot zij er een af.

„Dus is Ralph Felton ten slotte de man, dien je voortdurend hebt vervolgd.”

„Daarop geef ik geen antwoord,” zei hij grimmig.

„Dat is ook niet noodig,” zei zij. „Ik heb gezond verstand genoeg om dat te kunnen inzien. Het is een eigenaardige toestand. Hij is de man, dien je ten onder wil brengen, en daardoor ben jij weer de man, dien Jennifer heeft gezworen tot het uiterste te vervolgen.”

Hij verstijfde, keek verschrikt en zij lachte hem in het gezicht uit.

„Aha,” riep zij, „heb je het van die zijde nog niet gezien? Wat zijn jullie mannen soms toch nog simpel in jullie opvattingen. Je bent zóó bezig geweest met de wraakzucht, die je ten opzichte van Ralph Felton koestert, dat je nog in het geheel niet hebt gedacht aan de wraak, die Jennifer voor je in petto houdt — wanneer zij verneemt, wie je eigenlijk bent.”

„Dat betekent niets,” zei hij, trachtend zijn kalmte te bewaren. „Op dit oogenblik weet zij nog niet, wat voor iemand haar halfbroer is.”

„En denk je, dat een openbaring haar tot andere gedachten zou brengen, mijn beste Martin?”

„Waarom niet. Een schurk is een schurk, en een fatsoenlijk meisje....”

„.... gelooft niet aan iets dergelijks in haar halfbroer. Denk je dan, Martin, dat je Jennifer er van kan overtuigen, dat Ralph Felton tot het uitvaagsel der maatschappij behoort?”

Martin zag haar aan. Hij zweeg gedurende eenige oogenblikken en dit betekende — dat zij hem in het nauw had gedreven.

„Aan de waarheid valt niet te ontkomen,” zei hij met schorre stem.

„Dat is onzin,” spotte zij. „Denk je werkelijk, dat Jennifer bereid is, kwaad van haar lieven broer te denken?”

„Zij zal de feiten toch niet kunnen loochenen,” wierp Martin tegen.

„Aha,” ging zij spottend verder, „op dit moment ben je zelfs niet eens waarheidslievend ten opzichte van jezelf. Hij is haar halfbroer. Hij heeft haar verlaten op een leeftijd, waarop zij hem verafgoodde als den grooten, ouderen broer. Hij schreef haar de meest redelijke en aanvaardbare brieven, die bovendien getuigden van de grootste genegenheid.”

(Wordt voortgezet)

*U kunt nu
Uw haarnassching
door den schuimbril volgen:*

U kunt zich in den spiegel bekijken en Uw haarnassching controleeren. Met den schuimbril op, tast U niet meer in den blinde. Buiten den schuimbril is tevens bij elk pakje Zwartkop-Shampooon het naspoelbad Zwartkop-Haarglans gepakt. Daardoor garandeert de Zwartkop-Haarnverzorging voor immer een prach-tigen haargroei met natuurlijken glans. Haarglans versterkt het verslapte haar (adstringeert het). Haarglans maakt de alkali van het waschmiddel on-schadelijk (neutraliseert het). Het krijgt zijn stevigheid terug en laat zich beter en houdbaarder onduleeren!

Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft Zwartkop - Droogshampooon U mooi haar.

ZWARTKOP-SHAMPOON

met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijl & Zoon, Dordrecht.

Tandaanslag

ROOKERS!

Doet als volgt om Uw tanden wit te houden. Tandaanslag absorbeert rook. Verwijdert den tandaanslag en Uw tanden zijn blinkend wit.

ROOK is niet de oorzaak van doffe tan-den maar kleurt slechts den tand-aanslag waarmede de tanden bedekt zijn. Om deze vlekken te verwijderen moet eerst de tandaanslag verdwijnen.

Tandaanslag hecht zich aan het glazuur vast. Gewoon borstelen helpt hier niet tegen. In tandaanslag bevin-den zich bacteriën, die bederf veroor-zaken. Pepsodent heeft uitsluitend ten doel dezen tandaanslag te verwijderen.

De werking van Pepsodent is abso-luut onschadelijk, doch de tandaan-slag wordt op een grondiger wijze verwijderd dan bij welke andere tandpasta ook.

Duizenden menschen, die dachten, dat hun tanden van nature verkleurd waren, gebruikten Pepsodent en zagen hun tanden weer blinkend wit wor-den. Pepsodent zal U weer fraaie, ge-zonde tanden geven.

De nieuwe
hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

5000

zie de wereld met...

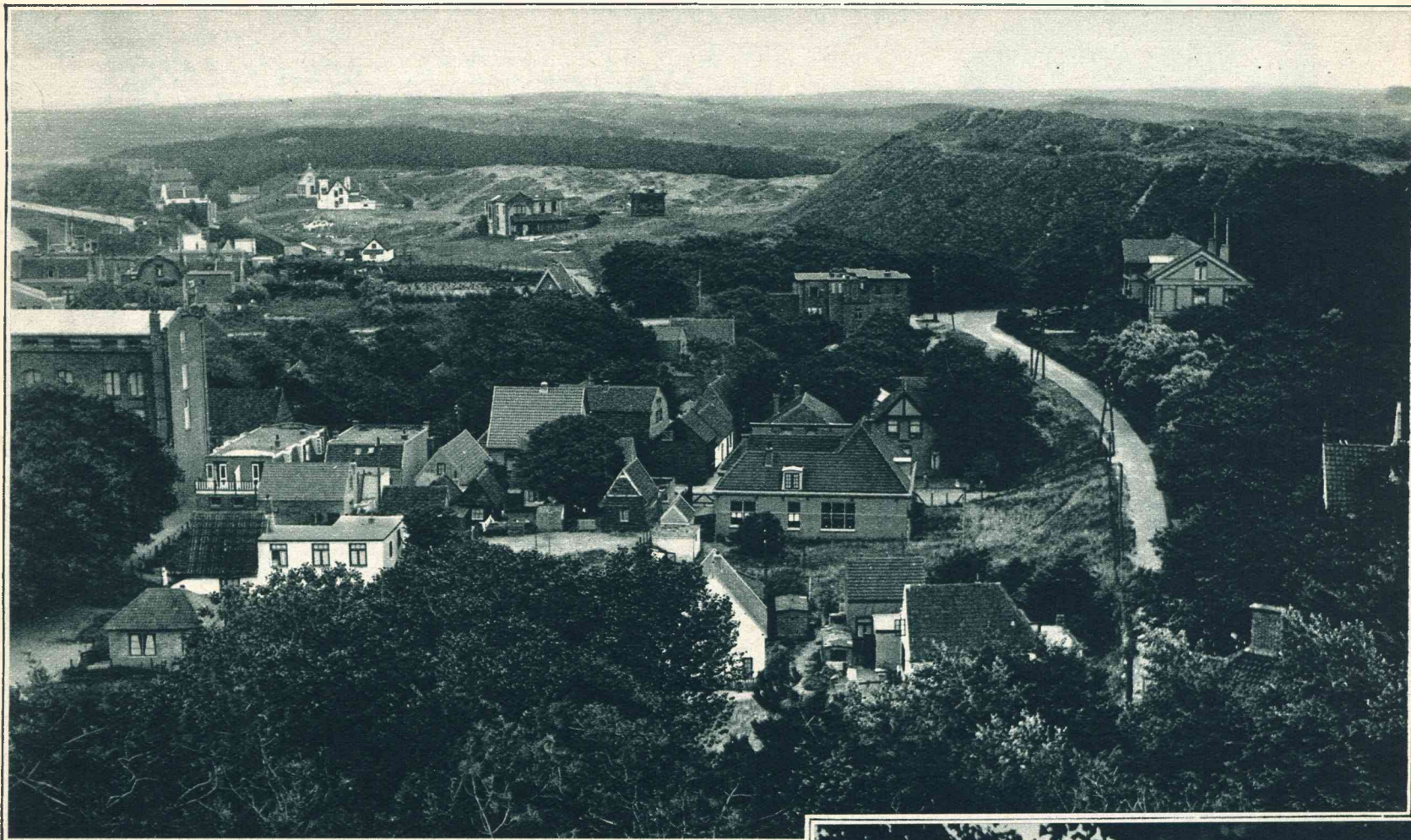
Wrigley's op zak - Waar de reis ook naar toe is zorg dat gij Wrigley's bij U hebt. Let eens op hoe lang de smaak er aan blijft. Verfrisschend tot het laatst. Wrigley's wordt over de geheele wereld door volwassenen en kinderen als een heerlijke versnapering gewaardeerd. Wrigley's verdrijft vermoeidheid en kalmeert de zenuwen. Het bevordert bovendien de spijsvertering en wekt de eetlust op.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje.

HM-6

WRIGLEY

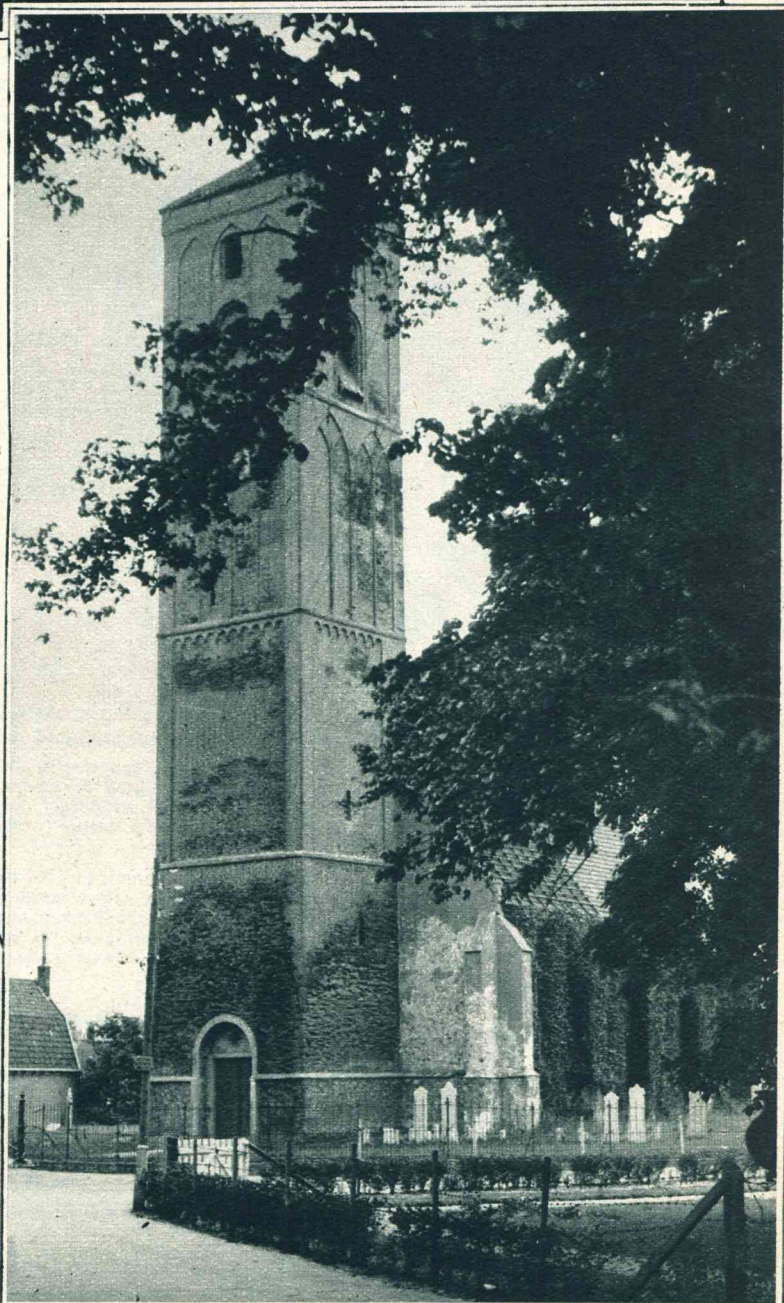
ABONNEERT U OP „DE STAD AMSTERDAM”

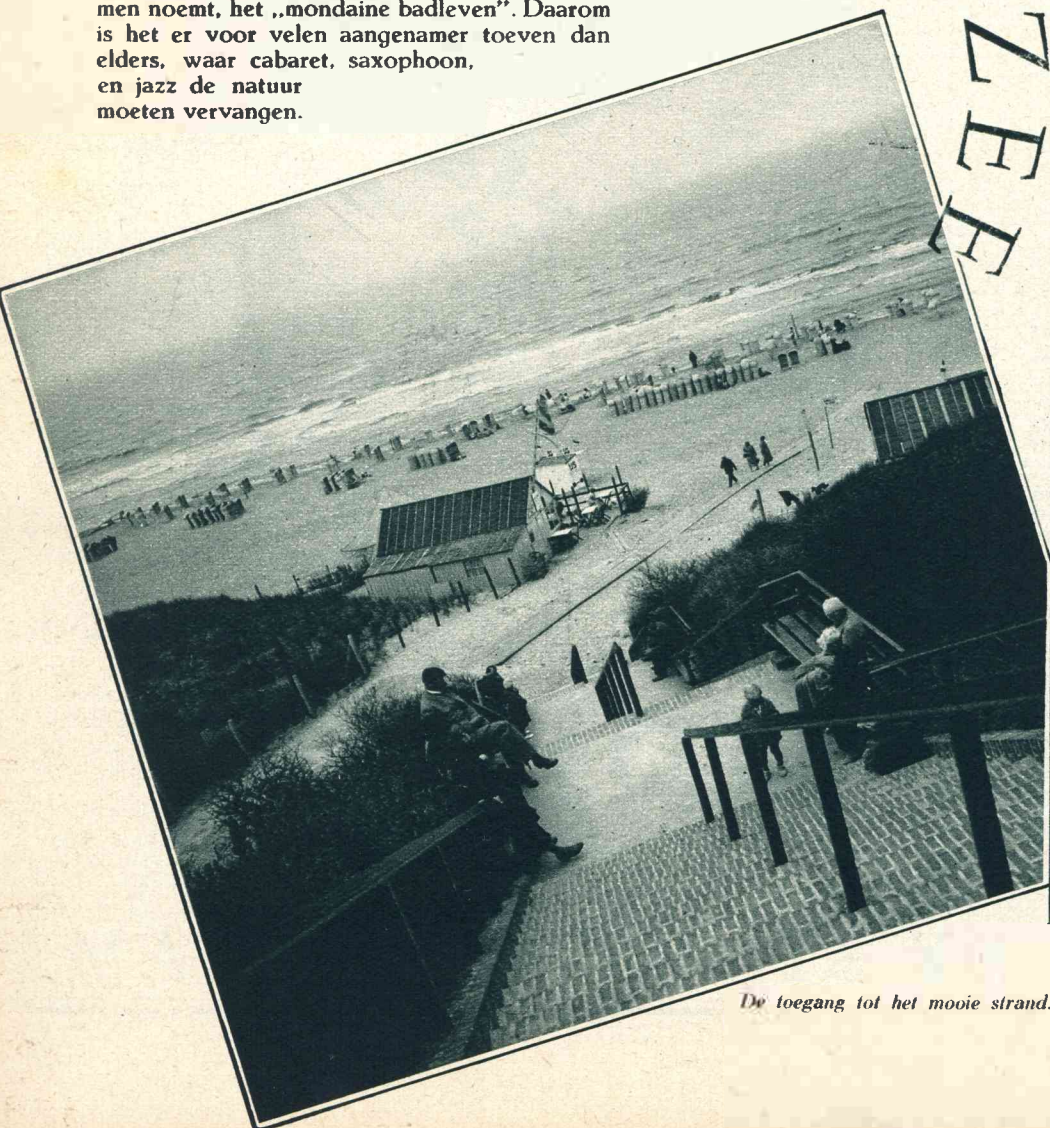
Blik op Wijk aan Zee.

WIJK AAN ZEE

Tot de vriendelijkste badplaatsen aan de Noordzeekust behoort zonder twijfel het liefelijke Wijk aan Zee, dat met prettige onregelmatigheid op en tusschen de duinen is gebouwd. Dit zeedorpje is nog niet, gelijk de grootere dito's, aangetast door, wat men noemt, het „mondaine badleven”. Daarom is het er voor velen aangenamer toeven dan elders, waar cabaret, saxoffoon, en jazz de natuur moeten vervangen.

De mooie toren van de Ned. Herv. Kerk te Wijk aan Zee.

De toegang tot het mooie strand.

*EEN **BETER** TEINT MET

POND'S CREAMS

Zonneschijn en zeelucht zullen Uw huid niet schaden, mits U den goeden voorzorgsmaatregel neemt de beide Pond's Creams te gebruiken. Overdag Pond's Vanishing Cream, de droge cream, die Uw huid verfrist en beschermt. Speciaal 's-avonds Pond's Cold Cream, die de poriën beter reinigt dan water en zeep. Zij maakt de huid zacht en gezond.

VERZORGT UW TEINT MET

POND'S

VANISHING EN
COLD CREAMS

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na inzending van 10 ct. post van Pond's Extract Co., Ald. 15 Amsterdam
Naam
Adres

De banden van
Depressie
Vermoeidheid en
Overspanning
worden verbroken door de echte
Kola Dallmann

45 jarige reputatie!

PRIJS 80 Cts. PRIJS 80 Cts.

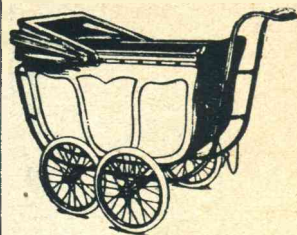
„Dwaas is hij, die
dezen bescheiden,
bekwamen

helper niet
in zijn dienst
neemt.”
Uit een brief.

Vraagt prospectus en gratis monster bij het verkoopbureau v. Nederland
DALLKOLAT - POSTBUS 679 - AMSTERDAM
Let op den naam **KOLA DALLMANN** (er bestaat namaak)

ADVERTEERT IN DE STAD AMSTERDAM

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij

P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING :

Kinderwagens vanaf f 22,50
Vouww. m. kap „ - 15.-

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Abonneert U op
DE STAD
AMSTERDAM

M.OOSTWOUD

FRANEKER
ZIEKENWAGENS EN
INVALIDENRIJWIELEN

Een vliegtocht ht voor onze abonnees

Door een bijzondere overeenkomst zijn wij in de gelegenheid, onzen abonnees voor belachelijk lagen prijs iets heel bijzonders aan te bieden:

VOOR SLECHTS
f 4.10
PER PERSOON

Een Boottocht naar Schiphol en het Vliegveld met Vliegtocht boven Amsterdam!

Vertrek Zaterdagmiddag 20 Augustus te 3 uur, per boot van de Firma A. J. Holthuizen, vanaf de Schinkelkade, voor de Vaartstraat. Terug per zelfde gelegenheid, naar vertrek tot des avonds 9½ uur.

Na aankomst op Schiphol wordt onder leiding van K.L.M.-gidsen een bezoek gebracht aan de terreinen, de hangars, terwijl bovendien verschillende vliegtuigen zullen worden bezichtigd. Door een Instructeur van de Nat. Luchtvaartschool zal een en ander worden verteld over Sportvliegen.

Daarna wordt een rondvlucht boven Amsterdam gemaakt.

De prijs van deze excursie met inbegrip van boottocht heen en terug, entree Schiphol, rondleiding door deskundigen, rondvlucht boven Amsterdam, bedraagt slechts vier gulden en tien cents per persoon. Voor hen die niet wenschen te vliegen, doch alleen de excursie naar Schiphol mede willen maken, benevens bezichtiging van de hangars, de terreinen en verschillende vliegtuigen onder leiding van K.L.M.-gidsen bedraagt de prijs slechts **een gulden en 10 cents**.

Aanmelding bij ons bur. N.Z. Voorburgwal 262, Tel. 33170 of bij de N.V. Eur. Express, Reis- en Passagebureau, Nassauplein 1, Haarlem, Tel. 15934

BALI'S WONDERE NATUURSCHOON:
EEN STRANDGEZICHT BIJ KAMPONG BAROE